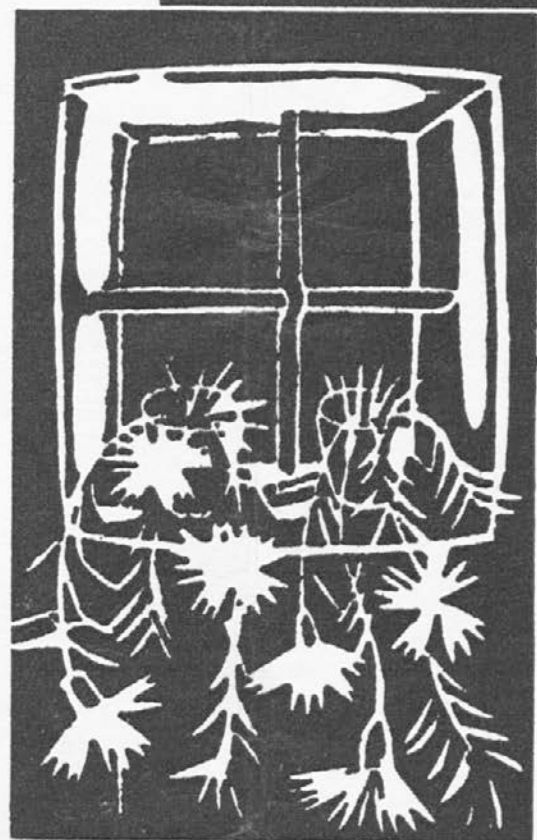

.....
LETO XXIV.
JANUAR
1975
.....

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*
USTANOVLJEN LETA 1952

*
Izdajajo slovenski frančiškani

*
Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*
Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*
Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*
Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*
Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA:

Ob novem letu

Gospod, imam čas — Michel Quoist — stran 1

Pismo zdomcem — škof dr. Stanislav Lenič — stran 3

Pirnatovih osem bratov — stran 4

Ob prelomnici (črtica) — L.O. — stran 5

Slovenski prostor — stran 7

V Nazaret gremo — stran 8

Med nami je bil ... — Jaka Naprošen — stran 9

Pokojnemu prijatelju Viktorju Lauku — Upokojenec Jože — stran 10

P. Bazilij spet tipka — stran 11

Nekaj misli ob dvajseti obletnici SDM — Ivo Leber, član SDM — stran 13

Izpod Triglava — stran 14

V času obiskanja — stran 16

V svetem letu smo — stran 18

Narava - naše življenje — Stanko Ozimič, (B.Sc Geology), Canberra
— stran 19

Novoletna (pesem) — Mojmir — stran 20

Z vseh vetrov — stran 21

Izpod sydneyjskih stolpov — stran 23

Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 25

Zaradi skromnega križca ... — stran 25

Naše nabirke — stran 26

Kotiček naših malih — stran 28

Križem avstralske Slovenije — stran 29

NAROČI IN BERI!

te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena 50 centov.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov pokojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

MOJA RAST (spomini Ivana Dolence). Odlična knjiga, vredna branja. Cena vezani knjigi \$3.50, broširani \$2.50.

JANEZ GNIDOVEC (življenjepis našega svetniškega škofa je napisal dr. Alojz Gerzinič). Preko 200 strani. Cena vezani knjigi \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (zbirka novel iz Prekmurja v dobi okupacije, napisal Frank Bukvič). Cena vezani izdaji \$3.50, broširani \$2.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE
za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda
(1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 centov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izhanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj, Argentina. — Cena \$2.—

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presoati, četudi domovina

Ob novem letu

LETO JE MINILO: zamenjali smo letnico. Z drugo besedo: eno leto smo spet starejši. Srečujemo se in si voščimo srečo, obenem pa vemo, da nam je bodočnost zakrita. Kaj nam bo prineslo novo leto? Zadovoljstvo in zdravje, mir in uspehe — ali nesrečo, bolezen, propad in nemir? . . . Nas bo približalo Bogu, od katerega se včasih tako čudno brez misli oddaljujemo, ali pa nas bo pot peljala še bolj od Njega? Sto vprašanj, katerim ne vemo odgovora. Včasih odgovore slutimo, včasih sebe in lastno voljo dovolj poznamo, da presodimo svojo nesmiselno in brezciljno pot. Eno je gotovo: čas se ustavil ne bo. V njegovem toku smo. Mnogo stvari ne moremo spremeniti, dosti pa jih lahko, če smo dobri krmarji. Usodo si vsak posameznik dela v veliki meri sam: s svojimi zdravimi ali nezdravimi načeli, s svojo zvestobo ali nezvestobo Bogu, s svojimi mislimi služiti drugim ali le sebi . . .

Čas je čudna zver, če se mu ne znamo postaviti porobo in si ga urediti. Ves svet drvi kot zaklet — kam? Sam menda ne ve. Ni več časa za Boga, ni več časa za bližnjega, za družino, za skupnost . . . Pri vsem tem pa izgubljamو namen, čemu smo bili sploh postavljeni v čas in pozabljamo na tisto, kar nas čaka, ko se bo naš čas spremenil v večnost.

Če kdaj, je prelom leta lepa prilika, da se vsaj za trenutek ustavimo in se zazremo vase. Pomaga naj nam MICHEL QUOIST s svojimi globokimi vrsticami, katerim je dal naslov GOSPOD, IMAM ČAS:

Šel sem ven, Gospod.
Zunaj so bili ljudje.
Šli so,
prihajali so,

hiteli so,

tekli so.

Kolesa so tekla,

avtomobili so tekli,

ulica je tekla,

mesto je teklo,

vse je teklo.

Tekli so,

da ne bi izgubljali časa.

Tekli so za časom,

da bi dohiteli čas,

da bi pridobili čas.

“Na svidenje, gospod, oprostite, nimam časa.”

“Oglasim se kasneje, ne morem čakati,
nimam časa.”

“Končal bom to pismo, ker nimam časa.”

“Prav rad bi vam pomagal, a nimam časa.”

“Ne morem sprejeti, nimam časa.”

“Ne morem razmišljati, brati: preobremenjen sem,
nimam časa.”

“Rad bi molil, a nimam časa.”

Razumeš, Gospod:

nimajo časa!

Otrok — igra se, zdaj takoj nima časa . . .

kasneje . . .

Šolar — naloge bi moral narediti, nima časa . . .

kasneje . . .

Študent — kroške ima in toliko dela, nima časa . . .

kasneje . . .

Mlad fant — ukvarja se s športom, nima časa . . .

kasneje . . .

Mlad mož — svojo hišico ima, opremiti jo mora, nima časa . . . kasneje . . .
 Družinski oče — otroke ima, nima časa . . . kasneje . . .
 Stari starši — vnuke imajo, nimajo časa . . . kasneje . . .
 Bolni so. Svoje skrbi imajo, nimajo časa . . . kasneje . . .
 Umirajo, nimajo . . .
 Prepozno! . . . Zdaj res nimajo časa!

Gospod, tako vsi ljudje tečejo za časom.
 Po zemlji hodijo bežeč,
 preganjani, suvani, preobremenjeni,
 nori, nasilni in nikoli ne pridejo nikamor,
 ker jim manjka časa.
 Kljub vsem njihovim naporom jim manjka časa,
 manjka jim celo veliko časa.
 Gospod, morebiti si se pa ti zmotil v svojih računih?
 Kajti odkrili so neko važno napako:
 ure so prekratke,
 dnevi so prekratki,
 življenje je prekratko . . .

Ti, Gospod, ki bivaš izven časa,
 se nam smehljaš, ko vidiš, kako se borimo z njim.
 In ti veš, kaj delaš.
 Ti se ne motiš, ko ljudem deliš čas;
 vsakemu si dal tisti čas, ki je potreben,
 da naredi tisto, kar hočeš ti, da naredi.
 Toda časa ne smemo izgubljati,
 časa ne smemo tratiti,
 časa ne smemo zapravljati,

kajti čas je darilo, ki nam ga ti pripravljaš,
 toda minljivo darilo.
 Darilo, ki ga ni mogoče ohraniti.

Gospod, IMAM ČAS!
 Ves moj čas imam zase,
 ves čas, ki mi ga ti daješ:
 leta mojega življenja,
 dneve mojih let,
 ure mojih dni —
 vse so zame.
 Zame,
 da jih tiho in mirno napolnim.
 Da napolnim vse do roba,
 da jih darujem tebi
 in da ti njihovo neokusno vodo
 spremeniš v plemenito vino,
 kakor nekdanj v Kani,
 ko si to storil za človeško svatbo.

Gospod, nocoj te ne prosim za čas,
 da bi naredil to in še ono.
 Prosim te za milost,
 da bi v času,
 ki mi ga ti daješ,
 vestno delal tisto,
 kar ti želiš, da delam.

Kajne, lepe in pomembne misli, kot nalašč za začetek novega leta. Morda nas bodo pa le ustavile in spremenile našo življenjsko pot. Lepo bi nam bilo v duši, ko bi se to res zgodilo. Voščilo "Srečno novo leto!" bi dobilo za nas vse globlji pomen — našemu življenju v novem letu pa bi dalo novo in bogato vsebino.

Svete Višarje,
 naša najvišja božja pot,
 v novoletnem snegu.

Dismo zdomcem

Tele tople in domače besede je za letošnjo izseljensko nedeljo poslal kot "Božično in novoletno pismo našim bratom in sestram, ki so zdoma" škof dr. Stanislav Lenič.

Ljubljana, 8. dec. 1974.

Sredi božičnih praznikov smo. Spominjamo se svete Družine, ki je bila tudi sama izseljena in je več let bivala zdoma. Morala je najpraj v Betlehem, nato še naprej v Egipt, dokler ni prišel čas in dan vrnitve po Herodovi smrti. V tujini ni utonila v egiptčanskem morju poganstva in zablod, ampak je vztrajala v izročilu in držala skupaj. Njeno hrepenenje je bilo domovina. Gotovo je ponavljala pesem izgnanih Judov iz babilonske sužnosti: Naj se mi prilepi jezik, če bi pozabil tebe, Jeruzalem!

Na praznik svete Družine Vas iz domovine iskreno pozdravljamo in gledamo na vas v luči treh družin:

Domača družina. Spomnite se danes na vse tiste vrednote, ki ste jih prejeli v domači družini. Morda je bilo doma vse skromno, a je bilo toliko več ljubezni, žrtev staršev, ljubezni med brati in sestrami... Ob skupni mizi in v skupnem domu ste se utrjevali v tistih osnovnih človeških in krščanskih krepostih: poštenosti, iskrenosti, dobroti, delavnosti. Le povračajte se radi v domačo družino, da se spet nahranite s tem duhom in vas ne bo zunanji blesk omamil. Posebno ne pozabite na versko vzgojo, ki ste jo prejeli v krščanski družini, in na vse tisto, kar vam je vera dala in kar od vas pričakuje.

Druga družina je domovina. To je nekako razširjena družina. Bog hoče, da prebivamo na koščku sveta, ki je naša domovina. Tam so naši bratje in sestre po jeziku, krvi, čustvovanju... Tudi ta družina nam je posredovala vrednote, ki se ne dajo nadomestiti z nobeno drugo domovino, pa naj bo še tako lepa, industrializirana in bogata. Našo zemljo je tako lepo opeval Ivan Cankar: Skopo je Gospod sejal lepoto drugod po svetu... tu od štajerskih gričev do tržaškega zaliva, od Triglava do Gorjancev pa je zasadil rajski vrt. Naš jezik je pesem in vrisk. Tod bodo prebivali veseli ljudje, je govoril Bog... Zvezde so se ustavile in onemele nad to lepoto.

Ta domovina vam je dala jezik, pesem, kulturne vrednote, sveta izročila. Ne pozabite nikoli nanjo!

Tretja družina pa je naša sveta Cerkev, katere člani

smo. Sprejeti smo bili s krstom v to družino, tolikokrat maziljeni, posvečeni, poučevani, odbrani in od Boga naprej določeni, da pridemo preko nje v večno domovino, kjer bomo vsi odrešeni in zveličani peli: Hvala in slava in čast ti, o Bog, naš Zveličar...

Ne pozabite: Tudi zunaj ste člani te Cerkve, te velike božje družine, s pravicami in dolžnostmi. S pravicami: Saj mora tudi tuja Cerkev za vas skrbeti, domača Cerkev pa vam pošilja misijonarje, ki hočejo biti samo oskrbniki te božje družine in ji posredujejo vse tisto, kar zunaj potrebujete, da ostanete živi udje. Zato vas bodo učili, da tudi zunaj ohranite živ stik z Bogom po molitvi in dobrih delih, po nedeljski maši in zakramentih, po božji besedi, ki jo najdete v svetem pismu in drugih dobrih knjigah in časopisih.

Ohranite tudi na zunaj veliko zavest: Za nekaj višjega sem rojen. Bog mi je Oče, Kristus mi je brat in Odrešenik. Marija mi je tudi na tujem Mati, saj je bila samo begunka in zdomka.

Na nedeljo svete Družine ob deseti uri dopoldne bom maševal za vas pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Prosil bom Marijo, ki "skoz življenje voditi srečno zna", naj vas tudi na tujem varuje in ohranja žive ude vseh treh družin: domače, domovine in Cerkve.

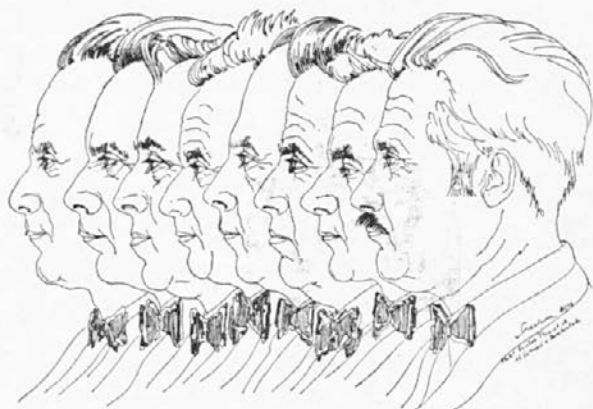
V imenu slovenskih škofov Vam vsem želim v novem letu obilje božjega blagoslova. Naj vas Bog varuje vseh nesreč pri delu in na cestah, zlasti pa naj vas varuje vsake stranpote v vašem poštenem krščanskem življenju. Prav posebej pa še hvaležno pozdravljam vaše dušne pastirje. Naj jim bo tudi v novem letu Bog moč in plačnik pri njihovem napornem delu.

V Gospodu Vas vse pozdravlja in blagoslavlja

Stanislav Lenič

slovenski škof za izseljence in zdomce

PIRNATOVIH OSEM BRATOV

O OKTETU BRATOV PIRNAT so MISLI že dvakrat poročale. Res samo mimogrede, v rubriki Izpod Triglava, z omembo njih male plošče, ki so jo izdali in je na razpolago tudi avstralskim Slovencom. (Za ceno dva dolarja jo dobite pri melbournskem in sydneyanskem verskem centru, morete pa jo naročiti tudi preko MISLI.) Pa se mi zdi kar prav, da o oktetu napiše naš mesečnik kaj več, saj je verjetno edinstven oktet na svetu.

V čem pa? Kot najodličnejši pevci? Tega ne bi upal trditi, četudi jih naši ljudje doma zelo radi poslušajo in tudi iz plošče njihovi ubrani glasovi kaj čedno done. Edinstveni so v tem, da so po vsej verjetnosti edini oktet, sestavljen iz **osmih rodni bratov**. Svet danes žalostno pada v degeneracijo najmanjšega in obenem najvažnejšega sestavnega dela človeške družbe — družine; številnim družinam se nekulturno in neokusno posmehuje. Ne razumem čemu. Vsaka statistika kjer koli po svetu dokazuje, da številne družine ne vzgajajo mladostnih zločincev, ne vzgajajo razvajencev in pokvarjencev. Marsikaj je v velikih družinah morda težje, pa je zato v njih tudi mnogo več veselja in ljubezni in božjega blagoslova. Ste že kdaj govorili z otrokom-edincem? Lahko bi vam povedal mnogo grenkih zgodb: revčki so taki otroci. Imajo v največ primerih vsega dovolj in preveč, pa bi dali ne vem kaj za lepe spomine na mlada leta med več brati in sestrami, ki jih nobena igrača ne more nadomestiti. Ne bom rekel, da je v vsakem primeru krivda staršev, da je družina oblagodarjena le z enim otrokom; če pa je kaj krivde, jo na stara leta starši v veliko primerih bridko čutijo in morda njih krivdo večajo celo trpki očitki edinca...

Danes je ob vsem "modernem" propagiranju zakona brez žrtev morda koga celo sram, da je izšel iz velike družine. Tudi tega sramu ne razumem, saj delamo svojim staršem z njim veliko krivico. Če bi bili naši starši "moderni", bi mnogo nas sploh ne bilo. En vzrok več, da smo lahko samo hvaležni slovenski družini starega kova, ki nam je dala živeti kljub morebitnemu pomanjkanju in kljub temu, da je že vrsta glavnic obkrožala domačo mizo, ko smo prišli še mi.

Ob teh mislih nam je Oktet bratov Pirnat pri srcu bolj kot vsak drugi oktet, pa četudi bi zapel lepše od Pirmatovega. Bratje Pirnat javno oznanjajo s svojimi nastopi pristno slovensko družino, ki je danes žal že tako redka. Ko bi bila Pirmatova družina "moderna", bi danes ne imeli niti kvarteta bratov

Takole je oktet bratov Pirnat ovekovečil na koncertu 15-letnice ilustrator

Pirnat — še terceta ne: kvečjemu duet ali pa solo pevcu...

Jarše pri Domžalah so rojstni kraj naših fantov: Toneta, Janeza, Miha, Petra, Nejka, Srečka, Lojza in Pavla. Zakonca Pirnat, danes žal že pokojna, sta zredila deset sinov in eno hčerko. Andrejček je umrl še mlad, Lubi je med nami v Melbournu, kamor je prišel v povojnih letih; tudi on je dober pevec. Vsi bratje v domovini, danes že vsi poročeni, pa so kot cerkveni pevci nekako spontano dobili idejo stvoriti lastni oktet. Pred leti je bilo, ko jih je Nejko začel zbirati na vaje pod domačo streho — 24. novembra 1972 so slavili že svojo petnajstletnico kot oktet. Marsikaj drug pevski zbor je medtem že začel in žalostno propadel, oktet bratov Pirnat pa je danes menda še prav tako živ kot ob svojem rojstvu. Radi pridejo bratje še tudi danes na cerkveni kor, zlasti v Domžalah, kjer jim je tamkajšnji župnik dr. Matija Tome — sam priznani slovenski glasbenik — v letih razvoja in obstoja gotovo v marsičem pomagal k uspehom. Oni pa s svoje strani tudi radi pomagajo drugim: vemo, da so nam vsem poznani MINORES prejeli od njih marsikak nasvet za svojo rast in razvoj.

Ob 15-letnem jubileju obstoja je oktet bratov Pirnat priredil v Domžalah jubilejni koncert, na katerega je povabil k sodelovanju tudi nekaj drugih znanih slovenskih oktetov. Dr. Matija Tome je v domžalskem "Občinskem poročevalcu" napisal kritiko tega večera. Najbolje bo, da brate Pirnat kot pevce spoznate kar iz njegovih besed, ki so besede strokovnjaka:

Oktet bratov Pirnat (vodi ga Nejko Pirnat) je neke vrste "družinski" oktet, saj so vsi sodelujoči zares bratje. Glasov ne morejo poljubno izbirati, ker so

jim že sami po sebi dani. Pri izvajanju gredo v najbolj podrobne finese, pa naj bo to v dinamiki, v tempih, v agogiki. Tenkočutno izbirajo skladbe, ki najbolj ležijo takemu ansamblu, čeprav se ne ustrašijo skladb, ki bi same po sebi zahtevale večji zbor (Oj Triglav, moj dom ali Mlatiči). Njihova izvajanja so poslušalcu, naj je glasbeno bolj ali manj izobražen, v pravi užitek.

... Oktetu bratov Pirnat želim, da bi svoje kulturno poslanstvo vedro nadaljeval!

Mislim, da so gornje besede dovolj zgovoren in jasen dokaz, da so bratje Pirnat zares odlični pevci. Kar so kot oktet doslej dobili nagrad, so jih zares zaslužili. Zato smo tudi v Avstraliji veseli, da nam je na rapolago vsaj njihova plošča, ki naj se pridruži številnim zbirkam plošč po naših domovih. Skromna je na zunanost, a za vsakega ljubitelja slovenske pesmi bogata po svoji vsebini in po svojem poslanstvu. V okviru tega poslanstva zgovorno oznanja tudi to, da so si člani okteta — rodni bratje.

Pa recite,
če se naši
bratje Pirnati
ne postavijo!

Ob prelomnici

SINEK SPI v svojem košku: komaj šest tednov ima. Ko bi njega ne bilo, bi mlada zakonca verjetno nocoj kje plesala. Tako pa sta na svoj prvi družinski Silvestrov večer lepo doma. Nič zato, saj jima je prvorojenček napravil toliko veselja.

Mali kazalec na stenski uri je že na dvanajsti številki, veliki pa se že iz desete približuje svojemu bratcu. Kmalu bo polnoč . . .

Rahlo šklepečejo pletilke v njenih rokah. Pogovor je nekam zastal: vsak je v svojih mislih.

"Kaj si vzdihnil?"

"Ali sem vzdihnil? — Saj res. Domislil sem se starega leta pri nas doma, ko so bili mati še živi . . ."

"Pripoveduj! Rada bi vedela, kako si doživljal ta večer v svoji mladosti".

"Kako je bilo? . . . O mraku so hišo pometli. Četudi je bila čista. Nato so pognili mizo s sne-

žnobelim praznim prtom. Na mizo so položili praznični kruh. Zatem smo šli kadit in kropit, prav kakor na večer pred božičem in teden kasneje za praznik sv. treh kraljev. Silvestrov večer je bil za nas drugi sveti večer.

Večerjo smo imeli na nocojšnji večer kaj skromno. Navadno samo kuhano sadje.

Kmalu so se pred hišo oglasili koledniki. Komaj sem jih že čakal. Veliko svetlo zvezdo so dvignili prav do okna. Mati so imeli zmeraj že pripravljen dar zanje.

Večerna molitev je bila daljša kot navadno. Opravljali smo jo pred jaslicami, ki so bile nocoj spet posebno lepo razsvetljene. Molili smo ves rožni venec. Ko sem bil majhen, sem proti koncu vselej zaspal. Čutil sem, kako so me mati po molitvi razpravili in položili v posteljo, a zbudil se nisem. In prav nejasno sem tudi slišal in

Ta še brezskrbno gleda v novo leto, zato pa imata očka in mamica toliko več skrbi . . .

blaženo užival nedoločni živžav, ki so ga odrasli imeli za mizo po molitvi. Oče in mati sta imela mnogo smisla za zabavo. V vrače nista verjela, a pristrčno sta se smejala, če je kdo prav šaljivo razložil podobo svinca, ki so ga vlivali po stari tradiciji tega večera. Potem se ostalega ne spominjam več. Vem le, da so me mati na lepem jeli narahlo stresati. Napol sem se prebudil in razložil luč. Vsa družina je resna stala za mizo pred jaslicami v kotu. Zdelo se mi je, da je ura na steni dolgo dolgo bila.

‘Starega leta ni več, novo je nastopilo! Moli-mol!’ so rekli mati. In so molili angelsko češčenje in na koncu očenaš za srečno novo leto. Vsa družina je odgovarjala. Jaz sem komaj in komaj pobiral molitev za njimi. Nato sem omahnil in spal, trdno spal do jutra.

Zjutraj pa sem bil brž na nogah. Stara dekla Jera me je bila naučila, kako moram voščiti. Pred očeta in mater sem stopil in moško povedal: ‘Voščim vama sveto novo leto, ki ste ga zdravi in veseli dočakali, da bi ga tudi zdravi in veseli preživeli! Da bi tako dolgo živeli, da bi si nebesa

zaslužili! Da bi imeli vsega dosti, greha pa nič! . . .’

Lep dan je bil to vsako leto. Zlata leta . . .’ Umolknil je v svojih mladostnih spominih. Žena, ki ga je ves čas verno poslušala, pa ga je pri-jela ljubeznivo za roko: ‘Veš kaj, tudi najin sin-ko naj bi tako začel novo leto!’

‘Zakaj pa ne?’ se je zasmel mož. ‘Nič ne de, če se je čas premaknil za nekaj let in tako čud-no popačil: tudi midva potrebujeva za novo leto dobrih želja in božjega žegna . . .’

Ura se je bližala polnoči. Stopila sta k spe-čemu sinku, se drug za drugim sklonila nanj in mu poljubila čelo.

V bližnjem zvoniku je začelo udarjati polnoč. Istočasno je prasknilo v zrak nekaj svetlih raket, iz ceste v deljavi je udarilo v hišo hupanje avto-mobilov, od nekod je veter prinesel vpitje pija-nih glasov.

Objela sta se. Čisto od blizu sta si gledala v lice, ko je začel on ponavljati svoje otroško vo-ščilo staršem, ona pa mu je sledila besedo za be-sedo:

‘Voščim ti sveto novo leto, ki si ga zdrava in vesela dočakala, da bi ga tudi zdrava in vesela preživela! Da bi vsi skupaj tako dolgo živeli, da bi si nebesa prislužili! Da bi imeli vsega dosti, greha pa nič! . . .’

Poljubila sta se, nato pa še vedno tesno objeta zmolila očenaš za srečo svoje mlade dru-žine.

L.O.

MOHORJEVE KNJIGE za leto 1975 so končno le dospale iz Celovca ter so na razpolago pri slovenskih verskih centrih. Letošnji knjižni dar obsega pet knjig in je za ceno šestih dolarjev zares vreden, da pride v vsako izseljensko slovensko družino. Posebno boste pozdravili prvi del DRUŽINSKEGA SVETEGA PI-SMA NOVE ZAVEZE, ki ima poleg pripomb in razlag prof. dr. J. Rupnika tudi številne svetopisemske slike.

SLOVENSKI PROSTOR

Ta članek je priobčila AMERIŠKA DOMOVINA in brali ga boste gotovo z istim zanimanjem kot sem ga prebral sam. Posebno me je pritegnil, ker sem že pri branju prvih vrstic spoznal, da so ga povzročile — naše MISLI. Citat, ki ga pisec navaja v začetku, je namreč iz lanske aprilske številke.

Presenetil me je uvod urednika AMERIŠKE DOMOVINE, ki se glasi: Tale sestavek smo prejeli iz Slovenije s prošnjo za objavo brez podpisa, ker se pisec noče izpostavljati doma "sitnostim". Stavek pove, da sem in tja kaka številka MISLI pod roko le pride preko meje. Obenem pa strah pisca dokazuje, kako malo je doma pisateljske svobode. Le kaj je v članku takega, da bi se v še tako zmerni demokraciji pod njim ne upal podpisati?

Rade volje se strinjam z vsebino zanimivega članka. Dodal bi le to, da je citat v začetku iztrgan iz miselne celote članka v MISLIH in ga je pisec napak razumel, ker očitno ne pozna zdamskih razmer. Kako bi se on počutil v tujini, če bi kot Ljubljančan kljub želji ne mogel postati član društva, ki bi ga ustanovili n.pr. zgolj za štajerske ali pa primorske rojake? Posebno še, če bi v istem kraju ne bilo dovolj Kranjcev, da bi si ustanovili svoje društvo? Prav zato, ker smo si vsi bratje, je težnja javnih delavcev v zdamstvu po tem, da so društva splošno slovenska in je v njih vsak doma, pa naj pride iz katerega koli koščka domovine. Članek v MISLIH, iz katerega je iztrgan citat, je govoril o društvenih cepitvah, nikakor pa ni imel namena komur koli jemati pripadnost gotovemu delu Slovenije. Saj ima vsak do te pripadnosti vso pravico in upravičeno tudi svoj ponos. — Urednik.

Neki zdamski mesečnik objavlja pogovor, v katerem je rečeno tudi, da "manj pohvalna je lokal-patriotična izbira, saj se mi zdi, da smo kot narod premajhni, da bi se cepili na Ljubljančane in Primorce in Prekmurce in Štajerce... Če nas begunstvo ali izseljenstvo ni izučilo, da smo si vsi bratje, je dovolj žalostno..."

Zakaj bi si ne mogli biti bratje, tudi če smo Primorci, Kranjci, Korošci, Štajerci... ne vem. V "dobri, stari" Avstriji je bil res problem, če smo bili razdeljeni na dežele (ki pa so bile in so še zgodovinska dediščina), toda danes ni več. Štajerci se niso bili nikoli borili edino za svojo štajersko in tudi Primorci ne samo za svojo Primorsko.

Mar je kaj neslovenskega, kakšna cepitev mogoče, če Štajerc ljubi svojo štajersko domačijo ali Korošec svojo in Prekmurec svojo panonsko ravan? Po mojem ga ravno to še bolj veže na slovensko poreklo, saj je ravno ljubezen do rodne hiše in do rodne kraja in do rodne dežele najmočnejša vez človeka s svojim narodom.

Še celo imenitni Prešeren je pel o svojem rodnem kraju Vrbi in se ponosno imel za Kranjca, pa je bil ravno v tem največji slovenski duh.

Mar ni jasno, med seboj smo si Slovenci, kar je čisto naravno, Kranjci in Štajerci in Korošci..., toda vsi ostajamo kljub temu Slovenci. Mar pride našemu človeku kdajkoli na misel, da bi se tujcu predstavil za Kranjca ali za Prekmurca?

Zato je, mislim, že čas, da prenehamo z gesli in pojmi, ki so veljali v času čitalništva! Ako se Štajerci družijo med seboj in se hitreje zblížajo kot z drugimi slovenskimi ljudmi, je to zato, ker imajo pač nekaj skupnega. In je čisto naravno.

Slovenec biti pa ne pomeni, da se kdo boji neke majhnosti in se bije s štajerstvom, kranjstvom, primorstvom kot z mlini na veter, ampak to, da prizna vse te zgodovinske prvine, vso to pestrost slovenskega sveta, vse bogastvo naše raznolikosti.

Zame, ki sem Kranjec, pomenijo Štajerska ali Primorska in druge slovenske dežele čisto nova odkritja; svet, ki je tako drugačen od kranjskega in vendarle prav toliko ali pa večjih še bolj slovenski. Že dalj časa sem proučeval to nenavadno slovensko posebnost, da se je slovenska narodnost ohranila po zgodovinskih pokrajinah, medtem ko so drugi narodi, npr. Nemci ali Italijani, morali ne le iz več dežel, ampak celo iz več narodnosti (Nemci iz Bavarcev, Švabov, Sasov, Prusov..., Italijani iz Langobardov, Ostrogotov, Romanov...) v dolgih stoletjih izlokovati svojo. Vsi ti predhodni narodi, s katerimi smo se tudi Slovenci spoprijemali, pa so sedaj izginili, celo mogočni Franki. Slovenci pa, zanimivo, trdovratno ostajajo, ko njihovih starih sosedov Bavarcev, Obrov in Langobardov že davno ni več.

Toliko za uvod, preden preidemo na zgodovinsko slovenstvo, ki ga večina naših narodoborcev premalo pozna. Kdor se zanima zanj in išče, okrije drugačno podobo, kot pa so nam jo vtepali v šoli.

Danes so končno le ugotovili, da slovenščina ni južno-, ampak severnoslovanski jezik. Da so torej Slovenci in Slovaki po vsej verjetnosti enega porekla. Toda današnja politična oblast v Jugoslaviji verjetno drži roko na nadaljna raziskovanja, da se ne bi izgubilo zaupanje v mit jugoslovanstva. Dejstvo je, da je bilo do prihoda Ogrov ozemlje današnje Slovaške in Slovenije sklenjeno kljub več pokrajinam, oz. kneževinam, to je Kantanije, Spodnje Panonije,

Nitre (Slovaške) in Moravske. In verjetno so tudi Moravani govorili slovensko oziroma slovaško narčeje.

Zanimivo je, da Čehi niso spadali k tej skupini in da je bil Samo karantanski, ne pa češki kralj; o tem, da bi bil doma iz nekega Uhošta na Češkem, ne govori noben zgodovinski vir. Naši "zgodovinarji" so to enostavno prepisali iz čeških knjig. Mnogo zgodovine so prepisali tudi iz nemških oz. iz avstro-nemških; in ne le to, da se niso pozanimali, ali se latinska beseda "sclouonice", ki jo najdemo v zgodovinskih virih, lahko prevaja kot "Slovani", in "slovan-ski" (nem. Slawen), ali pa "kot" "Slovenci" in "slovenski", pač pa ljubljanski "zgodovinarji" povzemajo tudi namško spakedranko "Alpenslawen" kot "Alpski Slovani", ne zavedajoč se, da je šovinistično nemško zgodovinarstvo hotelo s tem izrazom tajiti Slovence starodavno narodnost (etnično) in jih napraviti kot neko "slovansko" pleme. Avstrijski zgodovinar A. Muchar iz Gradca, ki je živel pred izbruhom nemškega šovinizma, prevaja npr. izraz "Sclauoni" še kot Slovenci.

Vendar pojdemo k naši temi!

Slovenske dežele so torej stara dediščina in celo zelo dragocena. Našemu Prekmurju, kot so ga krstili šele po prvi svetovni vojni, prej je bilo Slovenska krajina, gre čast, da je naslednik še Koceljeve Spodnje Panonije in nam mora biti še posebej dragoceno kot Slovenska Panonija, z vsem bogatim izročilom, izrazjem v jeziku, navadami in kulturo.

Stajerska je bila zelo mogočna naslednica Karantanske krajine in si je skozi stoletja izoblikovala posebno mesto med slovenskimi deželami, ker je v

Gradcu bilo središče Notranje Avstrije, ki je združevala vse nekdanje dežele Karantanije in vladar se je celo po karantanskem običaju dajal ustoličevati v slovenskem(!) jeziku na Gosposvetem polju. Koroška je naslednica Karantanije, prve znane slovenske države, s slovenskimi knezi. Danes se koroški Slovenci borijo za preživetje in bodo, kot je upati, ustvarili sožitje obeh jezikov v deželi.

Kranjska ima tudi zelo imenitno preteklost. Najprej je obsegala samo današnjo Gorenjsko, potem pa tudi Slovensko krajino (današnjo Dolenjsko). V prejšnjem stoletju je postala nosilec slovenskega narodnega prepoveda.

Primorska je pravzaprav tisti del Furlanije, ki je pripadal goriškim grofom in Avstriji. Le Slovenska Benečija in Rezija sta bili vedno ali pod Furlanijo ali pod Benečani. Zato sta tudi ohranili svoje prastaro slovenstvo. Slovenska Istra je tisti del Slovenije, ki je spadal pod Benečane. Njena tradicija nam je prav tako dragocena kot Panonija, če vemo, da se je tu do začetka našega stoletja ohranilo slovensko glagolsko bogoslužje. Slovenska Istra obsega natančno škofijo Koper.

To je samo površen pregled, toda lahko se zavemo, kako dragocena je dediščina slovenskih dežel. Tajiti jo in govoriti o "cepitvi" slovenstva, je zato nesmiselno. Je samo znak premajhnega poznavanja slovenstva, premajhne predstave o tisti slovenski širini in bogastvu, ki ni v številu ali obsegu ozemlja, ampak v pestrosti in širini, ki je podobne na take razdalje ne srečamo. — Zato naj Kranjec spoznava Stajersko in Panonca in Istrana ter vse druge ter njih izročilo in obratno, ne pa ga ukinja.

V NAZARET GREMO

ŽE V LANSKEM APRILU sem pisal, da bo letos v februarju vseslovensko romanje v Sveto deželo, združeno z blagoslovitvijo mozaika Marije Pomagaj pri nazareški baziliki. Iz srca sem želel, da bi se tudi skupina avstralskih Slovencev podala na pot ter se pridružila ostalim rojakom-romarjem, tako v Nazaretu kakor ob priliki svetega leta v Rimu. Vse bi se dalo tako lepo združiti tudi z obiskom domovine, kdor bi tako želel. Žal ni bilo odziva in misel skupnega romanja sem moral opustiti.

Nisem pa opustil misli, da avstralski Slovenci le moramo biti zastopani v Nazaretu. V ta namen smo v teku leta za nazareški mozaik zbrali \$109.00, kar je sicer skromna vsota, pa vendar vsaj nekaj v dokaz slovenske prisotnosti na peti celini. In končno sem sklenil, da se romanja udeležim sam — po skoraj devetnajstih ne-pretrganih letih dela v Avstraliji in ob svojem letošnjem jubileju srebrne maše. Lahko ste prepričani, da

se bom na krajih Gospodovega obiskovanja kakor v Rimu posebej spominjal Vas vseh.

Vseslovensko romanje v Sveto deželo bo od 11. do 18. februarja. Prišli bodo Slovenci zdomci in zamejci, kakor tudi iz domovine. V skupini bo škof dr. Stanislav Lenič, ki bo na nedeljo 16. februarja pri skupnem slovenskem bogoslužju blagoslovil Nazaretu podarjeni mozaik.

Mozaik je izdelan po načrtih pokojnega prof. Staneta Kregarja. Predstavlja Marijo kot "Mati Slovencev" ob naših narodnih zavetnikih sv. Cirilu in Metodu. Dostojno bo potrjeval slovensko prisotnost v krogu katoških narodov sveta. Obenem bo dokaz naše ljubezni do Marije, izraz naše hvaležnosti ter izraz naše prošnje za pomoč in varstvo v bodoče.

Naj kar tukaj za konec omenim še to, da bo februar-ska in marčna številka MISLI skupna. Izšla bo kot velikonočna številka pred prazniki, ki so letos zelo zgodnji. — UREDNIK.

MED NAMI JE BIL . . .

RAD BI VELJAL za opomin, za svareči glas, za pomoč vsem . . . Kajti črno verujem, da po človeku ni nič storjenega tako slabo, da bi se s pomočjo milosti božje in s človekovo dobro voljo ne dalo popraviti . . . dokler pač živimo.

Te besede je med drugimi izrekel kardinal József Mindszenty, ki je v preteklem novembru in decembru obiskal našo novo domovino Avstralijo. Njegov obisk je v prvi vrsti veljal madžarskim priseljencem, toda kardinalova pojava je bila živa pridiga tudi avstralskemu narodu, ki biča komunizma ni nikoli doživel in ga ne pozna; pa tudi nam, v kolikor smo hote ali nehoti pozabili, kaj smo v veliki večini vsi doživljali in kdo nas je pognal iz triglavskega raja v širni svet.

Mindszenty! Kdo ne pozna tega imena! Zaradi resnice, ki jo je odločno in brez strahu oznanjal, je moral v ječo že pod nacistično okupacijo med zadnjo vojno. Po vojni pa je bil pod komunističnim režimom že kot kardinal in primas Madžarske ponovno pred sodiščem (februarja 1949); po nečloveškem in dolgotrajnem mučenju mu je bila krivično naložena dosmrtna ječa. Ob uporu v oktobru 1956 je bil rešen, a žal si je priboril preizkušani madžarski narod komaj nekaj dni svobode. Ob zmagi sovjetskih strojníc se je kardinal zatekel na ameriški konzulat, katerega ni zapustil do 28. septembra 1971, ko so mu pogajanja med Vatikanom in madžarsko vlado odprla pot preko meje. Danes odločni mož javno prizna, da bi nikoli ne zapustil svoje domovine, če bi vedel za pogoje, ki jih je Vatikan moral sprejeti za ceno njegove svobode in vsaj navideznega olajšanja položaja madžarskih vernikov.

Eden pogojev je bil, naj bi kardinal v svobodnem svetu molčal. Molčal o krivicah in grozotah, ki jih je doživel in občutil na lastni koži. Molčal, kot molče mnogi, ki bi morali govoriti. V zavesti, da teh pogojev sam ni nikoli sprejel, je kardinal vseeno izdal svoje SPOMINE, ki so živ opomin svobodnemu svetu, kaj je komunizem, pa četudi se oblači danes v ovčjo obleko. V isti zavesti danes njegov glas odmeva po svetu in vzbuja vest človeštvu, ki tako neusmiljeno dela kompromise ne glede na milijone nedolžnih žrtev zadnjih desetletij — pobitih in živih-usužnjenih.

Braniti osnovne človečanske pravice ni nikaka politika, odločno priklanja kardinal. Danes mnogi ne morejo tožiti o bolečinah, ki jih trpe, niti ne morejo pokazati na rane, ki so jim bile zadane. Cerkev ima dolžnost, da govori v njih imenu!

Ista neustrašenost govori iz teh kardinalovih besed kot jo je kazal pred leti svojim mučiteljem. Še vedno se kot prerokba izpolnjujejo nad njim besede, ki jih je ob priliki njegovega škofovskega posvečenja (25. marca

1944) v pridigi izgovoril kardinal Seredi: **Resnica ne bo od tebe odvzeta po nikomer, niti s silo niti z laskanjem. Nikoli ne boš zamenjal dobro za zlo, niti jemal zlo za dobro. Nikoli ne boš imenoval svetlobo temo, niti temo svetlobo . . .**

Tak je kardinal Mindszenty: tudi danes kot 82-letni starček. Telo so mu leta trpljenja upognila, duha pa ne. Užitek ga je poslušati — saj nam ima vsem toliko povedati. Tudi nam avstralskim Slovencem, ki se zadnji čas tako žalostno topimo in obračamo po vetru. Prepričan sem, da kardinala v srcu spoštujejo tudi vsi tisti, ki jim v luči svetovnega razvoja velja za "kontroverzna oseba". Danes celo beseda "komunizem" skoraj velja za prepovedano v razgovoru ali pisanju. Moderen je molk o vsem, kar se je dogajalo in kar se še dogaja: na račun resnice in pravice, ki naj teptana v tla žalostno konča . . .

Kardinal Mindszenty je tudi z obiskom Avstralije in javnimi govori med nami vršil svoje poslanstvo oznanjevanja resnice. Kdor ga je videl in slišal, ne bo njegovega nastopa nikoli pozabil. Znova ga je spomnil, da še obstajajo načela, ki jih ne moremo kratkoma odvreči, ker so večna. Kdor jih zanika, je sam sebe oropal za največje bogastvo, ki ga človek more nositi v sebi.

Kot kardinala ni strlo trpljenje zaporov in nečloveško mučenje, tako ga zdaj na svobodi ni strlo razočaranje nad pogoji, ki so mu dali prostost a za katere ni vedel. Ravno za 25-letnico krivične obsodbe (5. februarja 1974) mu je bil odvzet esztergomiški nadškofijski sedež in naslov primasa Madžarske. Kot zvesti sin Cerkve je odločno sprejel, povedal pa je

vsemu svetu, da je tako odločil Vatikan, sam se službi ni nikoli odrekel. Poteza vatikanske politike je bila en dokaz več njemu in vsemu svetu, da imajo sile teme brezmejnega vpliva in se zavijajo v najlepše obljube diplomatskih pogodb. Pa tudi en vzrok več za kardinala-trpina, da bo dvigal neumorno svoj glas za resnico in pravico, kjer koli bo hodil skozi ta zadnja leta svojega mučeniškega življenja. Vreden je našega spoštovanja, občudovanja in — posnemanja.

Še nekaj bi rad napisal za konec:

Mindszenty je mučenec, ki še živi in katerega zgodba je znana vsemu svetu. Predstavlja pa množico trpinov,

ki jo človeštvo niti prešteti ne more. Mnoga imena, ki jih posamezni narodi pozabili ne bodo, če že svet o njih ne ve dosti in nič ne piše. Med njimi so preprosti ljudje, ki jih svet ne pozna, pa tudi cerkveni knezi kot je Mindszenty. Šli so skozi ječe in mučenja, lažna sodišča . . . Njih imena so umazali in jim nadelili prizvok zločinca — še danes niso oprana, ker bi s tem priznali krivice, ki so jim jih storili.

Mindszenty govori tudi v imenu teh, ki jih mi hočemo tako žalostno pozabiti. Zato sem mu še posebej hvaležen, da vsaj on ne molči.

JAKA NAPROŠEN

Pogled
proti
ljubljski
stolnici
z Zmajskega mosta

POKOJNEMU PRIJATELJU VIKTORJU LAUKU

NE MOREM povedati samo z nekaj besedami, kaj je pokojni Viktor pomenil našemu krožku upokojencev. Bil nam je kakor oče, naš najboljši prijatelj vseh in zanj ni nadomestive.

Še pred nekaj meseci mi je mimogrede rekel: "Veš, že zdaj te povabim na zlato poroko, ki bo drugo leto . . ." Takoj pa je k temu pristavil: "Če jo bom seveda dočakal . . ." Še pri zadnjem sestanku v Domu se je pošalil: "Specialist me hoče videti šele februarja. Torej vedi, da bom do takrat še živel . . ."

Telefoniral mi je menda en teden predno je moral v bolnišnico: "Servus kolega! Kaj se že kaj pripravljaj na naš pokojninski izlet 18. novembra?" Ni mu bilo dano, pa tudi ostali smo brez njega opustili načrte — železnici v prid, ki tako vedno toži o izgubi.

Pomembno pa je, da je dva dni pred smrtjo na vsak način hotel biti med nami. Zbrali smo se na božičnem sestanku upokojencev na našem hribčku, ki postaja pomalem zares "Mala Slovenija". Bil je res zelo utrujen, a vesel in srečen. Po večerji smo bili vsi hvaležno iznenadeni za njegov zadnji nagovor

in pozdrav. Kot bi vedel, da se od nas poslavlja. Zadnje besede, ki jih je izrekel, so bile: "No vidiš, sedaj je pa vse dobro!" Odnegli so ga in nismo ga več videli.

Tople so bile besede p. Bazilija po pogrebni maši o pokojnem Viktorju, na grobu pa je v imenu SDM spregovoril g. Leber. Malo prepozno sem se približal grobu, da bi rekel nekaj besed v imenu upokojencev: malo sem jih povedal vsled ganotja, strahu in nepripravljenosti, a prišle so iz srca. Pač nisem govornik, še manj pa pisatelj kot je bil naš Viktor — Zdravski.

Dragi Viktor, hvala Ti za vse, kar si nam dobrega storil! Bog Ti daj večni mir in zasluženi pokoj! Ne bomo Te pozabili, ampak se Te radi spominjali v molitvah. Enkrat pa se bomo spet srečali pri Bogu na svojem večnem sestanku upokojencev. Zato Ti še enkrat zakličem: Na svidenje pri Bogu — nad zvezdami!"

Gospe Idi, sinu Marjanu in hčerki Olivi ter družinam naše iskreno sožalje. Bog jim bodi Tolažnik!

UPOKOJENEC JOŽE

P. BAZILIJ SPET TIPKA

4. januarja 1975.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

Božični večer z mašo na prostem smo imeli lep. Četudi je ves dan rosilo in nas plašilo, je bilo večerno nebo jasno in polno zvezd, ko so se začele zbirati množice na našem dvorišču. Ko so se oglasili po zvočniku slovenski zvonovi, ko so zamigljale lučke krog jaslic in je visoko nad njimi zažarela zvezda ter se je oglasila svetonočna pesem, je duh božiča prevzel vse zbrane — njih število računamo na 800-900. Polnočnico smo kot običajno začeli s prenosom Jezuščka v jaslice ob spremljavi otrok, ki so mu s svečkami svetili na pot.

Med fanti, ki so pomagali urediti prostor za svetonočno bogoslužje, posebna zahvala Vinku Mrzelu, ki je prevzel skrb za jaslice. Dalje zahvala pevcem in našim sestram.

Tudi vse tri božične dnevne maše so bile dobro obiskane. Deseto smo imeli na prostem. Spovedi in obhajil je bilo zelo veliko tako na sveti večer kot na sveti dan sam in tega smo izseljenski duhovniki najbolj veselili.

Darov v božičnih kuverticah za vzdrževanje našega verskega centra smo letos zbrali \$1.642.15. Iskrena zahvala vsem darežljivim rojakom.

Prijetno domače je bilo na igrišču za cerkvijo po deseti maši izseljenske nedelje (29. decembra). Družine, ki so ostale za Bar-B-Q, so pri nas preživele lepo popoldne. Ognjišče je delalo s polno paro, pa še zasebne pečke so mu delale konkurenco. Može so balinali, otroci skakali za žogo, imeli smo srečolov v lepimi dobitki in tekme z jadrnicami so tudi na igriščnem asfaltu prinesle mnogo smeha. Društvo sv. Eme se je spet izkazalo s svojo organizacijo in vsi smo bili zadovoljni.

Sv. Miklavž je obiskal našo dvorano po deseti maši na prvo decembrsko nedeljo. Pred prihodom pa so nas gojenci Slomškove šole presenetili s kratkim božičnim nastopom, da so nas pripravili za

Pokojni Viktor Lauko kot duhovni oče blagoslovja novomašnika p. Stanka (Sept. 1969)

praznike. Mladina je bila tradicionalnega obiska sv. Miklavža vesela, odrasli pa se ob takihle prireditvah tudi kar pomladimo in obujamo spomine na davna leta, ko smo sami težko čakali nebeških darov.

Nedelja 8. decembra: na slovenskem gričku v Elthamu smo proslavljali dvajsetletnico Slovenskega društva. Opoldanske maše na prostem se je udeležilo mnogo rojakov in lepo so sodelovali. Tudi obhajil je bilo precej. Bogoslužje je poživilo ubrano petje našega cerkvenega zbora, ki se mi je za to slovesnost rade volje pridružil, članice Društva sv. Eme pa so z veseljem pomagale ženski sekciji SDM pri kuhi in prodaji. Po maši sem blagoslovil kamen z vrha Triglava, ki je bil s posebno slovesnostjo vzidan v steno nedograjenega Slovenskega doma. Ponosno je ob oltarju, na vrhu grička stalo bandero Marije Pomagaj, kakor je tudi ponosno plapolala slovenska narodna zastava. Ves griček je ta dan oznanjal, da smo melbournski Slovenci še narodno zavedni, da se zavedamo svoje svobode in tudi cenimo svojo duhovno dediščino. Vse te svoje svetinje hočemo ohraniti za vsako ceno in ne bomo podlegli nobenim vplivom. Kako iz srca je odjeknila veličastna in pomembna pesem: "Hej, Slovenci!"

Popoldne se je ves griček spremenil v pravo domačo veselico, kjer si ob zvokih domačih melodij srečaval same vesele obraze. Prepričan sem, da so tudi gostje iz Sydneya, Canberre, Brisbane, Adelaide ter Geelonga odnesli od nas najlepše vtise. V slogi in bratstvu je moč, vera pa je obema najboljša opora! "... Bratje, mi stojimo trdno, kakor zidi grada, črna zemlja naj pogrezne, tega, kdor odpada! ..."

Kot grenka kaplja je v decembrske slovesnosti med nas udarila novica, da je v ponedeljek 16. decembra v ranem jutru izdihnil v melbournski bolnišnici nam vsem poznani "Laukov ata". Vsa leta je tako živo zasledoval delovanje SDM in tudi sam pomagal na sto načinov. Bil je s svojo šaljivostjo

duša krožka upokojece. Vem, da je ob proslavi dvajsetletnice težko zdržal na bolniški postelji, mu je pa zato sin Marjan na soboto, dva dni pred smrtjo, izpolnil željo in ga iz bolnišnice odpeljal na elthamski griček, da se je še zadnjikrat poveseil med znanci-upokoje. Kot otrok je bil razigran in živahen — nihče ni slutil, da bo v ponedeljek že med pokojniki . . .

Viktor Lauko je bil rojen 20. aprila 1897 v Trbonjah, blizu Dravograda. Leta 1925 se je v Celju poročil z Ido Sebastijano iz Vuhreda, ki mu je bila vse nadaljne življenje zvesta družica. Bil je uslužben kot ekspeditor na žagi. Leta 1950 se je podal preko Kaplje v Avstrijo in dospel dve leti kasneje za svojim sinom Marjanom v Avstralijo. Leta 1956 mu je sledila še žena. Kljub visokim letom si je s pridnim delom ustvaril svoj domek v Grenroyu. Bil je vedrega in plemenitega značaja, da ga je moral vsakdo imeti rad. Vseh slovenskih prireditelj se je udeleževal, tudi slovenski verski centar v Kew mu je bil zelo pri srcu. Ob ponovitvi nove maše p. Stanka je bil novomašnikov duhovni oče, kar mu je bilo v posebno čast in v ponos.

Zadnji čas mu je začelo nagajati srce, končno je moral v bolnišnico še na operacijo. Lepo je bil pripravljen s svetimi zakramenti, ko ga je Bog poklical.

Ob njegovi krsti, obdani z venci in šopki, smo v torek zvečer v slovenski cerkvi zmolili rožni venec, v sredo 17. decembra pa smo ga po maši zadušnici spremili na zadnji dom, med ostale rojake, ki počivajo na keilorskem pokopališču. Slovenske prsti smo mu nasuli na krsto ob težkem slovesu.

Počivaj v miru božjem, dragi "Laukov ata". Tvoja gorečnost za vse slovensko in vse dobro pa naj bo zgled nam vsem, ki bomo nate ohraniti trajen spomin.

● Slovenskih krstov je bilo v naši cerkvi zadnji mesec kar lepo število: 30. novembra so prinesli naši sosede Peter Belec in Betka r. Gornik svojo prvorojenko: **Suzi Barbara** jo bodo klicali. — Stanislav Mrak in Viktorija r. Svetina sta dobila **Erika Stanislava**: iz St. Albansa sta ga prinesla h krstu dne 1. decembra. — 7. decembra je bil krščen **Damijan John**, novi prirastek družinice Vincence Šlibarja in Rosemary r. Acott, Mulgrave. — Družina Franca Anželjca in Zofije r. Kandare, St. Albans, je dobila **Magdo**, ki jo je občila krstna voda dne 13. decembra. — Dan kasneje je bil krst **Sheryl Rolande**, ki je razveselila družino Josipa Hercega in Marije r. Vogrinec, Mooroolbark. — Dne 15. decembra je bila krščena **Anne Mary**, prvorojenka družinice Frank Birša in Milene r. Nuncija, Preston. — Kar štiri krste smo zapisali v našo krstno knjigo 21. decembra: **Silvo** sta dobila Anton Zavaršek in Milica r. Babič, Richmond; za **Mary** bodo klicali hčerko Nikolaja Curoviča in Tonke r. Jaram, Glen Waverley; **Marko** je sinko Jurija Kučana in Nede r. Gardasanič, St. Albans; sinka

Vlada Vojaniča in Emilije r. Horvat, Westall, bodo klicali za **Maksa**. — Naslednji dan (22. december), beleži dva krsta: **Suzana** je hčerka Johna Mariniča in Fanike Vesne r. Simunovič, Springvale; **Frančiška Marija** je novi član družine Jožeta Gelta in Dragice r. Setnikar, Ringwood. Dragica je učiteljica naše Slomškove šole. — Dne 26. decembra je krstna voda občila **Andreja Karla**; prinesla sta ga iz North Sunshine Geoffrey Lang in Margaret r. Vouk. — Na soboto po božiču (28. dec.) so k sv. Cirilu in Metodu prinesli **Marjana**, sinka Maksa **Korže** in Alojzije r. Bele, North Kew. Krščen je bil sicer že 30. novembra v otroški bolnišnici, zdaj pa smo opravili ostale obrede. — Dva krsta sta prišla v našo knjigo 29. decembra: Srečko Brožič in Majda r. Uljančič sta iz Campbellfielda prinesla **Barbaro**, John Poljanšek in Josephine r. Zammit pa iz Montmorency **Martina John Jožefa**.

Krst je bil ta mesec tudi v Bell Parku (Geelong), kjer je 8. decembra občila krstna voda **Ano**, hčerko Mirka Ramuta in Nevice r. Trogrlič. — V Tasmaniji je ob priliki obiska p. Stanko 15. decembra krstil **Marijo Angelo**, ki je razveselila družino Antona Sturma in Triestine r. Lucia. Prinesli so jo v cerkev sv. Terezije, Moonah. — Krst je imela ob božičnem obisku slovenskega duhovnika tudi Adelaida: v kapelici slovenskega misijona sv. Družine je 25. decembra postal kristjan **Janez Rihard**, prvorojenec Franca Kmetiča in Hilde r. Krifka, Pooraka.

Vsem družinam naše iskrene čestitke!

● Poroke smo imeli v tem mesecu tri: **Stanislav Grlj** je 7. decembra obljubil zvestobo **Bruni Gorjanc**. Ženin je iz Staroda, nevesta pa iz Sajeve (župnija Hrenovice). — Dne 14. decembra sta stopila pred naš oltar **Ivan Prosenik** in **Darinka Lipovec**. Ženin je iz Mrzle Planine, krščen v Zabukovju, nevesta pa je iz Bleda. — Kot zadnji par leta sta 21. decembra v slovensko cerkev stopila **Anton Serek** in **Vesna Iskra**. Toni je bil rojen rojen v Missones in krščen v Cerro Azul, Argentina, Vesna pa je bila rojena v Liscu in kršena v Šapjanah ter je kot dveletna prišla s starši v Avstralijo. V čast jima je, da oba zelo dobro govorita slovensko.

Prvi par novega leta pa sta bila **Edvard Gajšek** in **Suzana Pavlovič**. Pred oltarjem sta si podala roke 4. januarja. Ženin je bil rojen v Ljubljani in krščen v Žalni, nevesta pa je iz Lebana v Srbiji.

Vsem štirim parom želimo na novo življenjsko pot obilo božjega blagoslova!

● Za konec leta malo statistike: V naše knjige smo v letu 1974 vpisali 94 krstov (med njimi dva krsta odrasle osebe), v katoliško Cerkev pa je bila sprejeta ena že krščena odrasla oseba. Dalje smo vpisali 39 porok (med njimi pet poveljavljenj civilnih porok). Smrti smo imeli to leto 16, svetih maziljenj je bilo podeljenih 12. Za prvo sveto obhajilo smo pri sv. Cirilu in Metodu pripravili osem otrok in tri odrasle

oseb. Obhajil je bilo razdeljenih okrog 9.000. Spovedi nismo šteli, bilo pa jih je gotovo nekaj tisoč. Vse to so res samo številke, ki pa so po svoje tudi kaj zgovorne vsakemu, ki razume, koliko dela se skriva za njimi. Pa ne samo dela: tudi zadoščenja, da naš verski center res služi namenu.

● O čeh tednih taborjenja bomo poročali v februarjski številki. Tu naj omenim le nedeljsko popoldne 15. decembra, ko so naši mladinci za konec svojih letošnjih srečanj priredili Bar-B-Q ob cerkvi. Vse so si sami in dobro organizirali, Sonji Potočnikovi pa v zahvalo za plusne vaje poklonili svoj dar. Upam, da bodo tudi prihodnje šolsko leto pridno uporabljali našo dvorano za ta svoja srečanja.

● Osem prvoobhajank je v slovenski cerkvi po skraj celoletni pripravi na prvo decembrsko nedeljo prvič prejelo Jezusa: Claudia Anelli, Elza Bele, Marija Bole, Valerija Damiš in Bernarda Damiš, Zlatka Horvat, Sandra Mikuš in Anita Sankovič. Bog daj, da bi bil Jezus vedno tako zadovoljen z njimi kot je bil ta dan. Seveda zavisi tudi od staršev: samo ob njihovem zgledu bodo mlade kristjanke vztrajale v živi veri. Vsem naše čestitke!

● Za Darwin smo pri mašah na nedeljo po božiču nabrali vsoto \$289.38 ter se vsem darovalcem iskreno zahvaljujem. Zbirko sem poslal preko nadškofijskega nabiralnega urada za pomoč težko preizkušnemu mestu.

NEKAJ MISLI OB DVAJSETI OBLETNICI SDM

Pred več kot petindvajsetimi leti so stopili na avstralska tla prvi Slovenci, ki jih je odtrgala od svojih domačij vojna vihra. S tem se je začel prvi velik dotok slovenskega življa na ta novi in tako oddaljeni kontinent.

Samotni in zaskrbljeni smo tavalj po teh, nam tako tujih krajih. Vsaka slovenska beseda je pomenila hladilo na novo odprte rane. Tu in tam smo se zbirali, obujali pretekle težke spomine in poskušali zaživeti novo življenje pod danimi pogoji.

Takrat se je rodilo naše SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE, ki je poskušalo zajeti vse Slovence ne oziraje se na njihovo preteklost, z eno željo: da ohranimo tradicijo, ki so nam jo našo predniki zapustili kot edinstveno, toda bogato dediščino.

Slovenska duhovščina je temu delu dodala velikanski delež. Saj je ravno ta del naše inteligence, ki je največ izviraj iz domačega preprostega naroda, ohranjal skozi dolga obdobja slovensko kulturo v težkih dnevih naše zgodovine.

Ni samo golo naključje, da se je vse to ponovilo tukaj v zdomstvu in da je Slovenski verski center postal del našega mišljenja, naše skupnosti. Proslava dvajsetletnice našega društva nam je to nazorno pokazala. Delo dvajsetih let našega obstoja je bilo tesno povezano s sodelavci verskega centra, ko smo roko v roki postavljali temelje našemu kulturnemu obstoju in ohranjali našo slovensko dediščino.

Ko stojimo pred veliko nalogo, zgraditi nam in našim potomcem tukaj v tuji zemlji del male Slovenije, se zavedamo, da nam je kot popolnoma nepristranskemu Slovenskemu društvu ta pomoč še veliko bolj potrebna in njihovi nasveti dobrodošli. Ponosni smo, da nam je dosedaj verski center stal ob strani, nam pomagal in delil z nami naše sadove in uspehe.

Pot na naš Slovenski grič v Elthamu je odprta vsakemu Slovincu, ki želi pomagati postaviti spomenik slovenstvu, zgraditi SLOVENSKI KULTURNI IN RAZVEDRILNI CENTER, na katerega bodo s ponosom gledali ne samo naši potomci, ampak tudi naša adoptirana domovina.

Mnogoštevilni obisk Slovencev iz Canberre, Sydneya, Adelaide, Brisbane, Geelonga in domače okolice nam je ob proslavi obletnice dokazal, da je sodelovanje in združitev vseh naših moči — edina prava pot v bodočnost.

IVO LEBER, član SDM

K SLIKI: 19. december 1954 — dan ustanovitve SDM. Gospe Potočnikova, Čarova (zdaj že pokojna), Peršičeva, Verbičeva (zdaj v Kanadi) in Mihelčičeva se pred cerkvijo v Parkville po slovenski maši menijo, koga bodo volile na ustanovni skupščini . . .

Izpod Triglava

DA SMO SLOVENC po številu samomorov med prvimi narodi na svetu, sem že poročal. Zanimivo, da smo glede umorov **zadnji** na svetovni lestvici. Izdelali so statistiko, ki dokazuje, da je bilo v Sloveniji od leta 1954 do 1967 le 271 umorov. Ta številka bi bila še manjša, če bi odšteli 15% umorov, ki so bili na področju Slovenije zagrešeni po osebah iz drugih republik Jugoslavije. Statistika dokazuje, da je treba kar 67% vseh umorov pripisati alkoholu. Največ umorov je bilo v južnih in vzhodnih predelih Slovenije: Dolenjska, Štajerska in Prekmurje. Med morilci jih je največ iz na vasi živečega prebivalstva, kjer je izobrazba nižja. Med storilci je največ poročenih in manj samskih. Preiskave so dokazale, da je skoraj pri vsakem drugem umoru skrivna tretja oseba, ki je hujskala in tako "morila z jezikom", četudi ni prišla pred sodišče.

S Slovenijo je na repu svetovne lestvice števila umorov tudi Japonska.

Nekaj misli: Vse drugače bi izgledala statistika, če bi segala nazaj do konca vojne v letu 1945, ko bi morala vključiti tudi množične umore in tisoče osebnih obračunavanj. Tudi o teh bi morala napisati, da so bile na delu sile, ki so "morile z jezikom". Še danes, po tridesetih letih, so te sile na delu: dobro ime nedolžnih žrtev povojnih mesecev še danes ni oprano...

RADENSKA je naša najboljša slatina in ima letno proizvodnjo 260 milijonov litrov. Krije 42% domačih potreb. Računajo, da bodo do leta 1980 uredili nove polnilnice in z njimi dvignili proizvodnjo na 450 milijonov litrov.

Radensko slatino izvažajo po vsem svetu — sedem milijonov litrov letno jo gre preko meja. Edini močni konkurent so ji francoske mineralne vode, saj so

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebuje morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo **važno zadevo**?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JEAN SLUGA!**

**48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078**

**Telefon:
49-4748
41-6391**

se Francozi že s svojo tradicijo zasidrali po sredozemskih deželah in na Bližnjem Vzhodu. Radenski se zdaj ponujajo možnosti prodaje zlasti v severni Afriki, kakor poročajo domači listi. No, tudi pri nas v Avstraliji ni naša najboljša slatina nobena redkost in lahko si — četudi daleč od domovine — privoščimo domači "špricar".

ZANIMIVE PODATKE je moral napisati novi "Veliki atlas sveta", ki sta ga izdali ljubljanska Mladinska knjiga in belgrajska Prosveta. Podatki se opirajo na popis prebivalstva iz leta 1971 in povedo tole: v Jugoslaviji je 42% pravoslavni, 32% katoličanov in 12% muslimanov. Skupno bi torej zneslo 86% prebivalcev, ki priznavajo vero. Na neverne pade komaj 14% vsega prebivalstva.

In vendar verniki nimajo nikakih pravic v šolah, ne smejo se posluževati radia in televizije, njih tisk je občutno omejen... Kje je verska svoboda teh visokih odstotkov? Vprašanje se kar samo ponuja ob gornjih številkah.

PRIDELEK PŠENICE je bil v Jugoslaviji lani prvokrat tolik, da bi zadoščal za vse domače potrebe: 6.271.000 ton, kar 32% več kot predlanskim. Niti enega zrna ne bi bilo treba uvoziti. A podjetje "Jugoeexport" je z dovoljenjem zvezne direkcije že mesece pred žetvijo napravilo pogodbo o nakupu in uvozu, ki je ni bilo več moč preklicati. Uradno poročilo se izgovarja, da so pač računali na slabo letino.

Gospodarstvo pa tako! Nič čudnega ni, da se ne izkoplje iz dolgov.

SLOVENSKA ČEBELA je res znana po vsem svetu. Matice izvažajo iz Slovenije na vse konce sveta, tudi v Ameriko in na Kitajsko. Za našo čebelo je značilno, da je zelo mirna, skromna, delavna in nezahtevna. Predvsem zelo veliko dela in malo poje. Če jo razdražiš, potem pa beži, kar te nesejo noge... Tako nekako je novinarju pojasnjeval Ciril Jalen na plemenilni postaji Antona Janše Pod Zelenico. Ciril je nečak pokojnega pisatelja-duhovnika Janeza Jalna, doma iz Rodin pri Žirovnici, velja pa za enega najbolj umnih čebelarjev na Gorenjskem.

A čebelarjem tudi doma ni kaj prida: če bi ne imeli posebnega veselja do čebelarstva, bi najbrž ne bilo v Sloveniji nobenega panja več. Ciril je med drugim šaljivo izjavil: "Delam samo za slavo in čast kranjske dežele. Komaj da zaslužim za kruh..." S čebelami je več dela kot pa si predstavlja tisti, ki rad samo med liže. Še naš adelaidski čebelar Ahlinov Nace mi bo to potrdil.

BELTINCI je kraj v Prekmurju in je gotovo ena najbolj versko močnih župnij v Sloveniji. V fari je kar sedemdeset družin, ki imajo iz svoje srede še živeče duhovnike. Lep dokaz, da v teh družinah vera ni bila prazna beseda. Iz poročil sklepamo, da faranom vera

tudi danes veliko pomeni. Obisk nedeljske maše je pohvale vreden, enako obisk verouka šoloobveznih otrok in karitativna dejavnost župnije je lepo organizirana.

Bog daj Sloveniji več takih Beltincev! Pa tudi naša verska središča po zdomstvu bi potrebovala nekaj belinskega duha. Zlasti glede duhovniških poklicev po združenih družinah pete celine kaj slabo kaže.

TUDI LJUBLJANA je postala mednarodno znana na medicinskem polju kirurgije srca. Ing. Branko Kocbek in medicinski tehnik Martin Hostnik sta izdelala posebno elektronsko napravo, ki jo uporabljajo pri srčnih operacijah. Z njo vgrajujejo v srce zaklopke in pospeševalce. Naprava, ki so jo na ljubljanski kliniki za kirurgijo srca že začeli uporabljati, občutno pomaga bolniku, da lažje prebrodi krize.

VEČ DESETTISOČ LASTOVK so zadnje jesen rešili v Sloveniji gotovega pogina. Ptice selivke je prehitela zgodnja zima in niso mogle preleteti Alp. Prijatelji živali so jih zbirali in prepeljavali v posebnih pošiljkah v Maribor in Novo Gorico, kjer so jih izpustili, da so nemoteno nadaljevale svoj polet na jug.

OB DESETLETNICI SMRTI in stoletnici rojstva pisatelja in duhovnika Franca Ksaverja Meška so se nanj spomnili s tem, da so mu odkrili spominsko ploščo. Plošča je na župnišču v Selah nad Slovenj Gradcem, kjer je pisatelj dolga leta župnikoval.

SVETA GORA pri Gorici sprejema skozi vse leto trume romarjev in je zlasti primorskim župnijam zelo pri srcu. Lani na zahvalno nedeljo se je v veličastni baziliki zbralo okrog 2000 Tolmincev. Posebnost romanja je bil združen pevski zbor 120 pevcev in 100 otrok, ki so peli pod spretnim vodstvom mladega duhovnika Avgusta Ipavca. Ipavec je nedavno z odliko diplomiral na ljubljanskem konzervatoriju.

Tako si naši ljudje na božjih poteh nabirajo novih duhovnih moči in volje do življenja.

ARHEOLOGI so prišli v letu 1974 zopet na svoj račun v okolici Ptujja, ki je res "edinstvena odprta knjiga zgodovine". V Rabeljčji vasi so odkrili lončarske peči starih Rimljanov. Gre za obsežno pečarsko obrt v prvem,

drugem in tretjem stoletju po Kristusovem rojstvu.

Ptujski arheologi so prišli tudi do novih odkritij v Ormožu, kjer so ob gradnji neke stanovanjske hiše našli na fragmente starin. Ugotovili so, da gre za prazgodovinske najdbe. Po štirimesečnem delu so odkrili najlepše ohranjeno prazgodovinsko naselbino na območju Evrope. Najdba potrjuje, da je bil Ormož naseljen že 4.000 let pred Kristusom. To najdišče je edino v Sloveniji, ki ima poleg naselbine tudi grobišče. Odkrili so 24 grobov z vrsto dragocenih predmetov od orožja do zapestnic in posode.

"Naše delo je podobno tavanju slepca. Včasih najdbo zgrešimo le za pet centimetrov, pa je obsežno delo zaman. Letos smo imeli srečo", je med smehom izjavil arheolog Jevremov.

TUDI ZAKONSKO ŽIVLJENJE čuti doma vedno bolj sadove brezverske vzgoje. Odstotek ločenih zakonov se vedno bolj dviga. V letih 1964 do 1969 je za Ljubljano-Center že 24,2%, danes seveda že višji. Mariborski odstotek za isto obdobje je 23,1%. Piran pa je s svojim 25,8% presegel Ljubljano. Pred dvajsetimi leti je bil v Sloveniji med 16 poročenimi pari en par, ki je bil sklenjen z ločeno osebo, leta 1970 pa je bil že med 8 poročenimi pari en par z ločencem.

Da pri vsem tem preživlja hudo krizo veliko število otrok, je razumljivo. Oropani ljubezni obeh staršev in toplega doma iščejo svojo pot in zlahka zaidejo v slepo ulico življenja. Na to ločeni starši žal ne mislijo, saj navadno pestujejo le svoje probleme. Tako je po vsem svetu, tako je žal tudi v domovini.

KMEČKEGA PREBIVALSTVA ima Slovenija po najnovejših podatkih le še 353.040. Ker je celotnega prebivalstva 1.727.137, bi prišlo na obdelovalce zemlje samo 20,4%. Globoko je padla ta številka. Res danes stroji napravijo marsikaj, za kar je bilo treba včasih precej pridnih rok, pa vendar: zemljo obdeluje vedno manj ljudi, zato se manjša tudi površina obdelane zemlje. Na gruntih ostajata ostarela oče in mati — mladina beži v tovarne . . .

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

MNOGO STROKOVNJAKOV je bilo poklicanih na ogled razpadajoče bazilike BOŽJEGA GROBA in vprašanih za svet. Precej izmed njih je bilo mnenja, da bi bilo prav zgradbo porušiti in pozidati na istem mestu novo veličastno cerkev, v kateri bi složno dali prostora vsem veram, ki so danes zastopane na svetem kraju. Zmagali so drugi, ki so želeli ohraniti starodavnost, seveda s strokovnjaškimi popravili, ki so se že tudi začela ter odstranila lesene in železne opore po notranjosti tega "svetega labirinta". Veliko je bilo v zadnjih letih že storjenega, veliko dela še čaka. Kupolo nad kapelo božjega Groba so spet postavili na velike stebre iz rdečega marmorja. Podrli so zid, ki je ločil grški del bazilike, očistili so vitke stebre in njihove kapitele. Obnovili so tudi obe manjši kupoli in stari mozaiki so dobili prvotno lepoto. Razveseljivo je dejstvo, da so vse verske skupnosti — Grki, Armenci, Kopti, sirski Jakobiti in katoličani — danes "solastnice" bazilike, pokazale verjetno prvič v stoletni zgodovini veliko razumevanje pri skupnih načrtih popravil. V novem ekumenskem duhu so sodelovale pri nujni obnovi razpadajočega svetišča.

GETSEMANI

Za danes bomo pustili obisk Oljske gore z njenimi zanimivostmi ter si ogledali samo vrt Getsemani. Ta vrt ob potoku Cedron, kjer je Kristus potil krvavi pot v smrtnih mukah ved-

nosti, kaj ga čaka, je delno ohranjen. Dolina Cedrona sama pa je precej spremenjena. Potoka ni več vedeti, ker je speljan po kanalih. Dolina je nasuta z ostanki Solomonovega in Herodovega templja, ki zakrivajo tempeljsko obzidje do višine dvajsetih metrov. Tod se po majhni vzpetini dvignemo do vrta Getsemani, za katerega že ime pove, da so tukaj stiskali olive in iz njih pripravljali olje.

Na kraju Kristusove agonije danes stoji veličastna cerkev, posvečena leta 1924, ki je v rokah frančiškanov. Imenuje se "cerkev narodov", ker so pri njeni gradnji sodelovali vsi krščanski narodi sveta. Zunanost je prikupna, notranost pa tudi zelo privlačna, dasi deluje na obiskovalca zelo resnobno. Italijanski umetnik Barluzzi je položil vanjo zares vso svojo umetniško intuicijo, da je zgradbo tako lepo uskladi z značajem kraja.

Nad oltarjem je v mozaiku prikazan naš Odrašenik v molitvi. Pred oltarno mizo pa je ograjen prostor: kraj, kjer je Kristus potil krvavi pot. Vijolična okna in zlate zvezde v dvanajstih kupolah, ki tvorijo strop, hočejo obiskovalca svetišča zresniti in spomniti na Odrašenikov klic:

Oče, ako hočeš, vzemi ta kelih od mene, vendar ne moja, ampak tvoja volja se zgodi! (Lk 22, 42).

Ta klic nekako diha v vsem cerkvenem prostoru, odmeva v srcu romarja in trga iz njega sebičnost, trmo, navezanost na ča-sne stvari . . . Prepriča ga, da je tudi za slehernega izmed nas največjega pomena v življenju podre-ditev božji volji.

Ob baziliki je ostanek getse-manskega vrta, kar ga gradnja cerkvene stavbe ni pokrila. Vanj prideš samo skozi dvorišče frančiškanskega samostana. Tu te prevzame pogled na starodavna oljčna drevesa — osem jih še stoji — ki jim pripisujejo blizu tisoč let. Nobenega dvoma ni, da so zrastle iz korenin dreves, ki so bila priča dogodka Kri-

V času obiskovanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . . " Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

stusovega krvavega potu. Znano je, da so oljke zelo trdožive in neverjetno dolgo kljubujejo usahnjenju. Z novimi poganjki iz starih korenin se znova pomlajajo in obnavljajo, dočim srednji del debela v teku časa segnije in odmre. Nekatera debel teh mogočnih oljk vrta Getsemani so tako široka, da ima notranjost votlega debela okrog deset metrov v premeru. Kar nekaj ljudi je treba, da morejo skupno — z roko v roki — objeti drevo. Nekateri teh starodavnih oljk so podprti in vezane z železnimi spojnici, da sploh še stoje v svoji starosti: in vendar še vedno zelene ter dajejo svoj sad — olive. Iz teh olivnih koščic delajo rožne vence, katere dobivajo romarji v spomin na obisk Svete Dežele.

Zgodovina palestinskih krajev nam ve povedati, da je bil dolga stoletja tudi getsemanski vrt v rokah muslimanov. Pred tristo leti pa se je posrečilo dvema hrvaškima romarjema — imenovala sta se brata Brankovića — ta kraj odkupiti. Predala sta ga (leta 1666) kot dar jeruzalemskim frančiškanom. Pred več kot sto leti so ga ogradili z visokim zidom. Da bi ohranili spomin na kraj Kristusovega smrtnega boja, so sklenili postaviti na vrtu novo, moderno cerkev. Leta 1909 so na južni strani vrta začeli kopati temelje in pod visokim kupom starih razvalin slučajno našli na temelje srednjeveške cerkve sv. Odrašenika, deset let kasneje pa na krasen mozaik. Veselje je bilo še večje, ko je temu sledila še najdba temeljev bizantinske bazilike smrtnega boja, o kateri govori zgodovina, da jo je dal na tem kraju postaviti leta 380 cesar Teodozij. Pri tem se je izkazalo, da srednjeveška križarska cerkev ni stala na mestu stare bizantinske bazilike. Frančiškani so zato spremenili načrt in postavili novo svetišče natančno na temeljih Teodozijeve bazilike, katere oltar je po verodostojnem izročilu stal na mestu, kjer je Gospod potil krvavi pot. Tako tudi oltar nove cerkve ta sveti kraj z gotovostjo označuje.

Frančiškani se poleg skrbi za lepoto svetišča samega vedno zelo trudijo, da ima ostanek getsemanskega vrta poleg starodavnih oljčnih dreves tudi polno izbranega cvetja. Ko je vsled poletne vročine in suše vsa okolica domala uničena, je getsemanski vrt prava zelena in cvetoča oaza, ki na romarja zelo blagodejno deluje.

V Getsemaniju je tudi votlina, kjer se je Jezus večkrat mudil z učenci in molil. Tam jih je pustil tudi tistega težkega večera, ko se je sam oddaljil od njih in molil v strahu pred smrtjo.

Na tem svetem kraju so torej Jezusa tisti prvi veliki četrtek po zadnji večerji prijeli. Izdal ga je Judežev poljub, poljub enega izmed dvanajstih, Njemu najbližjih. Ostali apostoli, ki so med Njegovo agonijo — potenjem krvavega pota — utrujeni spali, pa so se ob prihodu vojakov razbežali kot preplašena čreda.

Getsemani

V svetem letu smo

Po
ROMANU
RUSU

LETOŠNJE SVETO LETO se bo vršilo na povsem drugačen način kot vsa sveta leta v pretekli zgodovini. Prav za prav bi morali zapisati: se že vrši, kajti oklical ga je papež Pavel VI. že 9. maja 1973 ter se je pričelo po vseh škofijah sveta na binkošti istega leta (10. junija). Končalo se bo seveda letos z rimskim svetim letom. Bilo je torej dovolj časa za temeljito duhovno obnovo, kdor katoličanov se ji je le hotel pridružiti in iz nje pridobiti svojo duhovno korist. Tako je ostala tradicija svetega leta, ki ga že dolgo dobo okliče papež vsakih 25 let, obenem pa je bil dan poseben poudarek na duhovni obnovi sprave z Bogom in ljudmi, poudarek na poglobitvi duha pokoncilске Cerkve, poudarek na ekumenizmu — bratskem razumevanju med vsemi kristjani.

Ker je to sveto leto v zgodovini petindvajseto redno sveto leto, ga lahko imenujemo jubilej jubilejev. Leto 1933 namreč ni bilo pravo jubilejno leto, temveč izredno sveto leto, ob priliki 1900-letnice našega odrešenja.

Zanimiv je pogled skozi sveta leta zgodovine. Zbral in objavil ga je v Ameriki v letošnjem Koledarju Ave Maria ROMAN RUS in bo morda celotna slika zanimala tudi bralce MISLI:

Prvo sveto leto je oznanil papež Bonifacij VIII. leta 1300. Izpolnil je ljudsko tradicijo, po kateri je vsako stoto leto v Rimu vedno priznано kot jubilejno leto. To sveto leto je imelo izreden odmev in se ga spominja tudi znameniti pesnik Dante v svoji Božanski komediji.

Drugo sveto leto pa niso proslavili sto let kasneje, ampak že po petdesetih letih. Oklical ga je Klement VI. Imelo je prav tako velik uspeh kakor prvo.

Tudi tretje sveto leto so proslavili poprej, namreč leta 1390. Oklical ga je Urban VI., proslavil pa njegov naslednik Bonifacij IX., ker je papež Urban medtem umrl.

Četrto sveto leto je proslavil isti papež Bonifacij IX. in sicer leta 1400 za začetek novega stoletja.

Peto sveto leto je bilo že leta 1423. Oklical ga je papež Martin V. in je predstavljalo poveljevanje novonajdene edinosti po velikem razkolu na Zapadu, ko so si sledili na Petrovem sedežu dokaj svojevrstni papeži.

Šesto sveto leto je v redu proslavil leta 1450 Nikolaj V.

Sedmo sveto leto je oznanil Pavel II. leta 1475, nadaljeval ga je Sikst IV. Takrat so uradno določili, da bo sveto leto vsakih 25 let. Pavel III. je kasneje to potrdil s posebno bulo "Ineffabilis Providentia".

Osmo sveto leto je bilo ob začetku novega stoletja — leta 1500. Oznanil in proslavil ga je Aleksander VI. Takrat so tudi uredili odpustke, ki so lastni svetim letom.

Deveto sveto leto je proslavil nesrečni papež Klemen VII. leta 1525, komaj dve leti preden so najemniške čete Karla V. oplenile Rim.

Deseto sveto leto (1550) sta vodila dva prva papeža tridentinskega koncila, Pavel IV. in Julij III., kar pomeni, da je potekalo v polnem razvoju protestantskega razkola.

Enajsto sveto leto je leta 1575 oklical papež Gregorij XIII. Takrat so proslavljali zmago protireforme — prave prenovne Cerkve, ki je sledila tridentinskemu koncilu.

Tudi dvanajsto sveto leto je normalno potekalo leta 1600 pod papežem Klemenom VIII.

Trinajsto sveto leto (1625), ki ga je oklical Urban VIII. pa je motila kuga. Skoraj v celoti so ga proslavili v baziliki Santa Maria in Transtevere.

Štirinajsto sveto leto s papežem Inocencem XII. in nato Klemenom XI. ni imelo velikega odmeva. Enako ne **naslednji dve sveti leti**: 1675 in 1700. Na pohodu je bilo stoletje prosvetliljsva, ki pobožnosti ni bilo naklonjeno.

Sedemnajsto sveto leto, leta 1725, je vodil papež Benedikt XIII. Bilo je po odmevu precej slično prejšnjim trem. Zelo pa je uspelo

osemnajsto sveto leto (1750) pod Benediktom XIV., ki je bil njegov resnični ustvarjalec tudi zaradi svoje osebne pobožnosti, s katero ga je vodil in mu sledil.

Devetnajsto sveto leto leta 1775 je bilo odprto z

zamudo, ker je umrl papež. Vodil ga je nato Klemen XIV.

Dvajseto sveto leto ni bilo leta 1800, kot bi moralo biti, marveč šele leta 1825. V začetku stoletja je bila namreč Evropa poražena z Napoleonovimi vojskami in ni bilo prilike proslavljati jubilejev. To sveto leto je vodil Leon XII.

Enaindvajseto sveto leto je bilo tudi četrto stoletja kasneje: šele 1875. Evropa je bila okrog 1850 zaradi uporov in vstaj nadvse vznemirjena. Vodil je slovesnosti Pij IX. pet let potem, ko je papeštvo izgubilo vso svetno oblast. Leto je imelo dokajšen uspeh.

Dvaindvajseto sveto leto je oklical in vodil Leon XIII. leta 1900. Slavni papež obeh socialnih okrožnic je imel na svoja stara leta veliko zadoščenje, da je videl v Rimu številne množice od vsepovsod.

Triindvajseto sveto leto je proslavil Pij IX. leta 1925. Bilo je verjetno nekak uvod v spravo z italijansko državo, do katere je prišlo štiri leta kasneje. (Isti papež je oklical leta 1933 tudi izredno sveto leto.)

Štiriindvajseto sveto leto je leta 1950 oklical in vodil Pij XII. Spomin na njegove slovesnosti, številne proglasitve novih svetnikov in na proglasitev verske rasnice o Marijinem vnebovzetju je še vedno živ.

Takratni Msgr. Janez Krstnik Montini — današnji papež Pavel VI. — je komentiral to sveto leto v prvi knjigi glavnega odbora za svetoletne proslave takole: **Ta veliki dogodek sredi dvajsetega stoletja dokazuje, da naš sodobni svet hrani v svojem srcu in v svoji zgodovini vedno živahen vir pristnega in povsem človeškega verskega življenja. Katoliška Cerkev še vedno kaže na Kristusa kot najboljše rešenje v tolažbo človeku.**

Isto in še v večji meri bomo lahko rekli za naše sveto leto. Vsem vernikom bo nudilo priliko za razmišljanje o osnovnih vrednotah življenja. Bolj kot vsako sveto leto pretekle zgodovine bo posvečeno notranjim verskim vajam, ne zunanji slovesnostim. Namen vse te notranje poglobitve je spreobrnjenje src. Ta naj se odpro z bogoljubnimi deli ljubezni do bližnjega potrebam človeštva, ki ga žeja po resničnem bratstvu, utemeljenem na božji ljubezni sami.

Narava — naše življenje

NAŠE MODERNO, takozvano "civilizirano" življenje je danes tako umetno, da vsakdanji odnosi med naravo in nami ne pridejo veliko v poštev. V primitivnih družbah, ki tudi še obstajajo, so ti odnosi bolj razumljivi. Pri njih še vedno velja zakon narave: **samo tisti, ki se lahko prilagodi pogojem okolja, bo živel in uspel.**

Nas današnje okolje kaj malo briga, četudi bi nas moralo zelo. Večina od nas zjutraj vstane, pogleda brezbrizno skozi okno in nekaj zamrmlija, pa naj bo vreme sončno ali pa deževno. Po zajtrku sedemo v avto in že smo na poti — kaj malo nam je mar, kakšno je vreme zunaj vozila. Tudi tega ne pomislimo, da je prav vreme po svoje vplivalo na naše duševno razpoloženje dneva.

Vedno seveda ni bilo tako. Le spomnite se, ko ste hodili peš v šolo! Hodili ste leto za letom: jeseni, pozimi, spomladi in v delu poletja. Takrat ste bili blizu narave, bili ste z njo vse bolj povezani. Pripravljeni ste bili na dež in sonce, mrz in vročino, na poletno burjo in ostre zimske vetrove, na ledene ceste in snežno odejo. Razumeli ste naravo, sledili

ste njenemu, letnemu ritmu od zime do zime — sprejeli ste brez vprašanja LETNE ČASE.

Kaj nam pomenijo letni časi? Zakaj se razlikujejo med seboj? Zakaj ima Avstralija zimo istočasno, ko je doma v Sloveniji poletje? Sto vprašanj si lahko stavimo z ozirom na pogoje okolja in dobimo nanje tudi odgovor, ki nam marsikaj pojasni. Zato sem sklenil napisati vrsto poljudnih člankov o **naravi in nas v zvezi z njo, saj smo njen del.** Odgovorila bodo na vprašanja te vrste. Morda bo moja preprosta razlaga le dodala kaj novega v vaše vsakdanje življenje. Morda se boste potem včasih le ozrli v naše sonce in dobrohotno rekli: Hvala ti za toploto in vse, kar iz nje sledi!

Kar iz nje sledi, je naša KLIMA in ker klima nadzira vso aktivnost na našem planetu, je torej ta del narave za nas bistveno важен.

Kontrola naše aktivnosti je v tem, da klima odloča, kaj bomo jedli, kako se bomo oblačili in v kakšni vrsti stavbe bomo stanovali. Klima odloča po mnenju znástvenikov na tem polju 98% agrikulturnih proizvodov. Pozabiti pa ne smemo, da klima poleg tega

nadzira na veliko tudi zdravje in občutke vsakega živega bitja.

Večina nas ve in čuti, da je svet življenja zelo kompliciran in zelo različen. Razlika med lipo in ptico, ki gnezdi v njenih vejah, ali pa med konjem in mikroskopsko drobno bakterijo je res velika. Zato skoraj ne bi verjeli, da je prav vsako življenje sestavljeno samo iz nekaj potrebnih kemijskih elementov. Najbolj važni elementi so voda, kisik, fosfor, sladkor, protein in jedrna kislina. Vsi ti elementi so tesno povezani z našim ozračjem, ki je sestavljeno iz nitroгена, dušika, karbona, itd . . .

Še težje je verjeti, da lipa, ptica, konj in bakterija uporabljajo za življenje iste elemente, čeprav ne v istih količinah. Tudi človek pride v to vrsto in naša uporaba elementov za življenje ni nič drugačna od lipe pa do bakterije.

Okolje življenja na naši Zemlji je tako smotno povezano, da brez enega ni drugega. Če bi ne bilo sonca, bi ne bilo ničesar živega. Če bi ne bilo ozračja, bi prav tako ne bilo ničesar živega. Če bi ne bilo ozračja in toplote skupaj, bi ne bilo vode. In če ni vode, ni življenja . . . Šele povezava vsega tega v naših pogojih pripravi možnost za živa bitja. Ta možnost pa je po volji Stvarnika —

NARAVA. Narava ima torej popolno kontrolo nad nami, jo je vedno imela in jo bo imela tudi v bodočnosti. Občudujemo njeno smotrnost in kljub temu, da nas moderno življenje od nje oddaljuje, smo od nje le odvisni in nam to dejstvo stavlja kopico vprašanj.

Ste se že kdaj vprašali, kakšna je razlika med zrakom in vodo, dasi imata oba pogoje za življenje? Zakaj imamo mi pljuča, ribe pa ne? Ste že kdaj pomislili, zakaj so skoraj vsa živa bitja po svoji zunanosti simetrična — tako rečeno: sestavljena iz dveh enakih polovic? Tudi na rastlinah, od drevesa pa do skromne bilke, zaznamo gotovo simetrijo. Zakaj je tako?

Nekaj vprašanj sem vam predložil, da vam dam malo predokusa, na kaj bom v člankih odgovarjal. In če je med bralci MISLI še kaj vprašanj z ozirom na naravo, ki se jih morda ne bom ali pa le mimogrede in premalo dotaknil, kar pošljite jih na uredništvo. Z veseljem bom vrsti člankov dodal še enega z odgovori nanje.

Polje o naravi in življenju je res zanimivo, da ne rečem kar: vredno vsega našega občudovanja. Prav je, da vemo kaj več o njem.

Novoletna

Odšlo od nas je zopet staro leto,
na pragu novega je vsak obstal.
Kdor je doslej po krivi poti hodil,
bo šel naprej? Bo novo poiskal?

Ne bojmo se noči ne silne burje,
naj nas ne plaši strma, težka gaz;
le v borbi človek zraste do orjaka,
le v borbi najde pravi svoj obraz . . .

MOJMIR

Z Vseh Vetrov

V BELGIJI so imeli lansko leto za posebno "leto opatij in samostanov". Vse leto so izvajali akcijo za boljše poznavanje raznih starodavnih samostanov po deželi in njih stoletnemu delu za duhovno in kulturno rast naroda. Akcijo so vse leto podpirala tudi javna občila: tisk, radio in televizija. Svetne in cerkvene oblasti so složno sodelovale in je v teku leta veliko Belgijcev obiskalo ta središča duhovnosti.

Uspeh je dal prirediteljem novo idejo: to leto naj bi bilo za Belgijce "leto obiska stolnic in starih cerkva". Tudi to bo marsikoga pripeljalo do spoznanja, da vse te cerkve le niso stale zaman skozi stoletja, ampak so po svoje oblikovale narodovo dušo, njegovo kulturo in značaj.

ŠVICARJI so kar za to, da tuji delavci ostanejo. Blizu milijon jih je med 6.2 milijona domačinov in tudi Slovenci so med njimi. V lanskem oktobru je izvedla vlada ljudsko glasovanje (referendum) na pri-tisk vodje "Narodne akcije", Valentina Öhmena. Mož je predlagal, naj bi v teku treh let pol milijona tujih delavcev zapustilo Švico, ker "vnašajo nemir v švicarsko družbo in kvarijo čistočo narave". Referendum je pokazal, da je 66% državljanov proti njegovemu predlogu. Niti v enem kantonu ni dobil večine.

Gotovo tuje delavstvo v državo prinaša svoje probleme, prinaša pa tudi delavne roke, ki koristijo državi. Švica ni izvzeta. Ko tujih delavcev ne bodo več rabili, bo prišlo samo po sebi do pametne in narečne omejitve. Tako omejitev je že začela Nemčija in naši tamkaj se zaskrbijo sprašujejo, kam bodo šli. Domov mnoge ne mika. Pa bi bilo to morda najbolje, če hočemo reševati svojo domovino, ki jo preplavljajo delavci iz juga. Smo že pisali, da je vsak peti delavec v Sloveniji iz drugih jugoslovanskih republik. Vsi se več ali manj tudi udomačijo in poženejo korenine, ker so pogoji boljši. Kam to vodi Slovenijo, pa se lahko zaskrbijo sprašuje vsak, ki mu je kaj za narodni obstoj.

LOJZE AMBROŽIČ, nečak pokojnega p. Bernarda in profesor sv. pisma v Torontu v Kanadi, je pred kratkim izdal brošuro na 52 straneh z naslovom "Remarks on the Canadian Catechism". Z njo ocenjuje pokoncilski kanadski katekizem, s katerim so hoteli popraviti enostranost starega katekizma in opustiti njegov formalizem. Naš Lojze pa v brošuri kritično dokazuje, da so izdajatelji grešili v istem, izpustili važne dele krščanskega nauka in se v mnogih stvareh zelo nejasno in nepopolno izrazili. Pravijo, da je brošura našega slovenskega "dohtarja", kot je nečaka imenoval p. Bernard, med kanadsko katoliško javnostjo dobro odjeknila.

ISTI DAN kot Spomini kardinala Mindszentyja je izšla v hrvatskem paviljonu v Frankfurtu najnovejša knjiga o življenju kardinala in zagrebškega nadškofa Alojzija Stepinca. Delo obsega 1200 strani, preveva ga resnost in viden trud avtorja, ki je dolga leta zbiral gradivo. Nas bo zanimalo tudi to, da je avtor knjige slovenski frančiškan p. Aleksij Benigar, bivši kitajski misijonar, ki danes živi v Rimu. P. Aleksij je bil rojen v Zagrebu v slovenski družini in je do izгона deloval na Kitajskem skupno s slovenskim frančiškanom p. Bapti-stom Turkom.

Da monumentalno delo o kardinalu-mučniku Stepinu ni povolji Belgradu, je razumljivo. Saj dokumentarno prikazuje krivični sodni proces in obsodbo moža, ki se mu more očitati samo to, da ni bil za komunizem.

DA JE BIL DARWIN na božično jutro domala zbrisan z avstralske površine, nas je vse pretreslo. Slike opustošenega mesta po naših dnevnikih so šele pokazale, da radijska poročila niso bila pretirana. Pri vsem tehničnem napredku smo še vedno brez moči proti silam narave, pa naj bo to vihar, voda, ogenj . . . In tako bo ostalo, dokler bo živel človeški rod. Ko vsemu temu pridružimo še uničevanje vojne, lakoto milijonov in razne bolezni, je ves tehnični napredek, na katerega smo tako ponosni, res malo vreden.

Je pa vsaka takale katastrofa kot zdaj Darwin res lepa preizkušnja, koliko imamo sreča, ki čuti z bližnjim. Danes razdalje ne igrajo vloge in naš bližnji ni samo sosed za hišnim plotom.

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Sydneyčani !

Za izdelavo kvalitetnega pohištva po naročilu: za kuhinje, spalnice, dnevne sobe, pisarne, trgovine itd. se obrnite na naša rojaka Bruna Bolko in Stanka Slokar, lastnika podjetja:

PRIMORIE
PTY. LTD.

320 Marion St., Bankstown, N.S.W.

Telefon 709-4989

Vprašajte za "quote"!

BO TUDI NOVO LEO leto stavk? Kako da ne, saj to je zdaj "moderno". Kmalu bomo začeli šteti, koliko dni v letu ni bilo štrajka, toliko jih je in tako pogosto si sledijo. V prvih devetih mesecih lanskega leta jih je bilo v Avstraliji nič manj kot 2261 in zajeli so 1.726.300 delavcev. 116.000.000 dolarjev je šlo v izgubo samo v plačah, saj je bilo izgubljenih 5,8 milijonov delavnih dni. Porast izgube je v primerjavi z izgubo iste dobe v letu 1973 visoka številka 330%. Saj mora iti vse po zlu, če bo šlo tako dalje.

Stavke so tudi po Ameriki, Kanadi, Italiji, Franciji . . . "Samo v Rusiji jih ni", sem slišal še nedavno. "ker tam je delavec že dobil svojo pravico". Žal je med avstralskim delavstvom kar preveč teh, ki to verjamejo. Nekateri priseljenci jim pa pridno pomagajo kljub vsemu, kar so pod diktaturami sami doživeli. Kdo naj jih razume?

OB PETNAJSTI OBLETNICI smrti ljubljanskega škofa, tako oklevetane dr. Gregorija Rožmana (umrl je 16. novembra 1959 v Clevelandu, ZDA), so ameriški Slovenci imeli njemu v spomin žalno komemoracijo. Niso še pozabili njegove očetovske besede in spomin nanj zlasti v obeh Amerikah tudi po petnajstih letih še ni obledel. S svojim življenjskim zgledom, kako je treba nositi križ preganjanja, najhujših klevet in obrekov

vanj in laži, si je med ameriški priseljenci pridobil tisoče prijateljev, tudi takih, ki so svoj čas — zaslepljeni po lažni propagandi — dvomili v njegovo nedelžnost. Kdor ga je osebno srečal, je hitro videl v njem velikega Slovenca, vzornega nadpastirja, moža načel, borca za pravico in resnico. V vsem tem stopa vse blatenje njegovega imena doma po vojni v še gršo luč. Morda danes doma o njem molče zato, ker jih je sram. Morda se zlasti zato boje tretjega dela njegovega življenjepisa, ki bo v kratkem v tisku v Celovcu.

Karel Mauser je med drugim ob petnajsti obletnici smrti napisal tole: ". . . Čas nam je že toliko vzel, toliko tega, kar smo v trpljenju zgradili, spodkopali; toliko načrtov, na katere smo nekoč prisegali, zvođenel. Če ne postavimo duhovnih dobrih nazaj na pravo mesto, če ne poiščemo plamenov, ki so goreli v besedah in smernicah naših vodnikov, posebno škofa Gregorija, se bomo zgubili v megli bledih in marsikdaj lažnih kompromisov, ki jih danes ponujajo od vseh strani . . ."

GUINESSOVA KNJIGA REKORDOV je znana po vsem svetu, saj zbira rekorde vseh vrst in iz vseh področij. Vanjo je prišel tudi rekorder posebne vrste, 78-letni Amerikanec George Linstrum iz Leedsa: pred tremi leti je bil petstotič pred sodiščem, vsega skupaj pa se je že 592-krat zagovarjal zaradi pijanosti in neprimernega vedenja. Vse kaže, da ga bo od sodišča ločila samo smrt, ko bo stopil še zadnjikrat pred Sodnika . . .

VSAK SVETOVNI RED v Cerkvi ima svojega vrhovnega predstojnika, ki ga za gotovo dobo izvolijo redovniki in ga in potrdi papež. Malo Slovencev ve, da je med njimi tudi Slovenec. Naš tržaški rojak, p. Anton Legiša, je vrhovni predstojnik klarentincev, ki jih je ustanovil sv. Anton Marija Claret. Po njegovem prizadevanju delujejo zdaj ti redovniki tudi v Sloveniji in sicer v župniji Nova Štifta pri Gornjem gradu.

Majhen narod smo, pa vendar nas nikjer ne manjka. Lahko nam je to v ponos.

Tudi Postojna
je za novo leto
odeta v belo odejo

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)

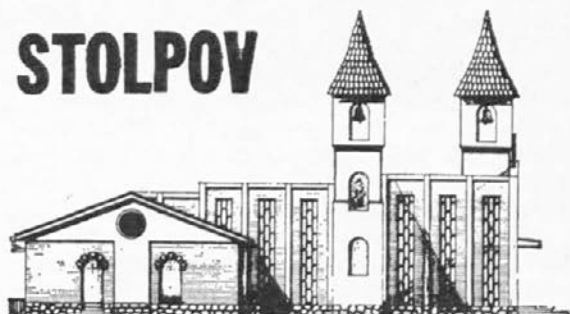
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Telefon kot zgoraj.

BOŽIČNI PRAZNIKI so zopet za nami. Za polnočnico smo se kot že dolgo leta zbrali v Auburn Town Hall. Udeležba je bila med sedemsto in osemsto, obhajil pa je bilo razdeljenih nekaj nad dvesto. Opaziti je bilo med zbranimi dosti mladine, ki so tudi v velikem številu pristopili k sv. obhajilu. Izgleda, da v tem pogledu mladina vodi in daje dober zgled nam odraslim, čeprav bi moralo biti obratno. Pevski zbor je zopet izvajal naše lepe božične pesmi. Prepeval je še enkrat pri sv. maši ob 10:30 v cerkvi.

NAUK ZA PRVOOBHAJANCE se bo pričel v Merrylandsu v soboto 8. februarja ob 1. uri popoldan. Pouk bo vsako soboto ob istem času. Starši naj skrbijo, da bodo otroci redno prihajali. Starši preteklih prvoobhajancev pa naj se zavedajo, da je treba tem otrokom nuditi možnost, da gredo redno k nedeljski službi božji, da gredo k spovedi in sv. obhajilu. Brez te redne vaje sedaj v mladosti ne bo otrok nikdar pozneje redno prihajal k zakramentom.

SLOVENSKA ŠOLA v Merrylandsu, III. tečaj, se bo pričela istotako 8. februarja in sicer ob 2. uri popoldan (pouk traja do 3.30 popoldan). Imeli bomo zopet dve skupini kot lansko leto. Snov bo nova. Zato so vabljeni dosednji učenci (nihče se ne bo dolgočasil) in pa novi. Vpisovanje bo na prvi dan šole.

PROŠNJA za posojila v nakup zemljišča za "Ambrožičev Dom" za onemogle je našla kar dober odziv. Do božiča smo prejeli \$2300 v posojilih in \$545 v darovih (v to niso šteti darovi, ki ste jih dali cerkvi o božičnih praznikih). Priporočamo se še nadaljnim dobrotnikom, ki so pripravljeni za dve, tri ali štiri leta posoditi po sto dolarjev brezobrestno. Posameznikom se to ne bo dosti poznalo, našemu skladu za depozit pa lahko dosti odpomore. Čim večji bo depozit, tem manjše posojilo od banke bomo potrebovali in tem manjše obresti bomo plačevali. Upam, da bom v naslednji številki že kaj bolj določenega poročal z ozirom na nakup.

Misli, Januar 1975

"ŠTEFANOVANJE" v Paddington Town Hall je letos imelo rekordni obisk. Vsa mesta so bila zasedena. "Šernekov kvartet" (v zadnjem času se jim je pridružil še četrti muzikant, in je iz tria postal kvartet. Novi član je Bob Dotta) nam je ves večer igral same naše domače napeve; izbiro imajo veliko, da ni bilo treba ponavljati nobene pesmi. Udeleženci so muziko vsi enoglasno hvalili. Muzikantom želimo še nadaljnih uspehov. — Veliko zanimanja je bilo za srečelov s sto nagradami. Največje so bile: dva radia, likalnik in razne hišne ter gospodinske stvari. Srečke so bile hitro pokupljene in dobitki oddani. Čez sto dolarjev je prinesla licitacija lutke v narodni noči, ki jo je izdelala ga. Nudorfer. Iskrena ji hvala. Bog povrni vsem materam, ki so preskrbele pecivo ali pmagale v kuhinji, enako možem, ki so bili pri pijači. Seveda pa hvala tudi vsem udeležencem, brez katerih bi ne bilo uspeha. Čisti dobiček je šel v sklad za "Ambrožičev Dom".

ZDAJ JE ZAČETEK novega letnika našega mesečnika MISLI. Sem že večkrat poudaril, da morete naročnino poravnati tudi pri nas v Merrylandsu. Ko se naberete več naročnine skupaj, jo odpošljem uredništvu in upravi v Kew, da tako Vas razbremenim pošiljanja. Tudi nove naročnike sprejemamo.

Kot mi je nedavno omenil p. urednik, število naročnikov lepo raste. Saj je samo v zadnjem letu MISLI naročilo okrog osemdeset novih družin. Prav je tako. V listu je dosti pestrega in zanimivega branja, pa tudi poročil za vsakega, ki mu je kaj za slovensko skupnost v Avstraliji. Zdravih načel nam je pa tudi treba, če hočemo ostati zavedni katoliški Slovenci.

LUDVIK KOVAČIČ, Five Dock, Sydney, išče za svojo deloma paralizirano ženo Ivanka pomoč starejše ženske osebe. Lahko je tudi upokojenka. Bolnici bi nudila najnujnejšo nego v času, ko je mož v službi.

O podrobnosti (glede stanovanja, hrane, nagrade in podobno) se morete pomeniti po telefonu: 83 6664.

POKOJNA KRISTINA PLUT

V torek, 10. decembra 1974 je v zgodnjih jutranjih urah v Prince Charles Hospital, Brisbane, preminula rojakinja Kristina Plut (roj. Mihelčič). Bolehala je zadnjih par let. Iskala je zdravja po raznih bolnišnicah.

Rojena je bila 1. januarja 1901 v Vavpči vasi, župnija Semič. Leta 1920 se je poročila z Jožetom, ki je po rodu iz fare Podzemelj pri Črnomlju. Mož je čez nekaj let odšel v Avstralijo za kruhom. Toda takrat so tu vladale slabe razmere. Trdo je moral delati, da si je prislužil za vzdrževanje družine doma. Žena z otroki mu je sledila v Avstralijo 10. okt. 1936 na ladji "Oronsay". Naselili so se v Brisbanu, živeli nekaj časa tudi v Miltonu, zadnjih 21 let pa v New Farm, kjer so imeli svoj domek.

Zakoncema Plut so se rodile štiri hčere. Ena je umrla že v detinskih letih. Najstarejša je Danica, poročena Read, nato Darinka, poročena Strugar in najmlajša Marija, por. Andreis. Pokojnica zapuša tudi enajst vnukov in dva pravnuka. V domovini je še pet njenih bratov in sester. Bila je iz številne družine devetih otrok.

Pogreb se je vršil v sredo, 11. decembra 1974. Somaševala sva z domačim župnikom Fr. Nee. Med mašo je prepeval tamkajšnji slovenski pevski zbor pod vodstvom pevovodje g. Stanka Sivca. Na sporedu so bile pesmi, ki jih je Plutova mama najraje prepevala. Nato smo truplo pokojnice spremili k večnemu počitku na Lawn pokopališče v Aspley. Ob grobu je spregovoril v imenu tamkajšnjega društva "Planinka" g. Slavko Pekolj, pevski zbor pa je pokojnici v slovo zapel žalostinko.

Velika udeležba pri pogrebu je pokazala, kako so pokojnico vsi spoštovali. Saj je bila vedno med najbolj agilnimi v Brisbanu, vneta za vse dobro in pobudnica za vse slovenske prireditve. Kar moram posebej poudariti, je njena izredna gostoljubnost: vsakdo, ki je prišel v njeno hišo, je občutil njeno neprisiljeno dobroto. Slovenski duhovnik je pri Plutovih vedno našel topel sprejem. Saj je bila pokojnica globokoverna. Dokaz za to niso bile samo številne svete podobe v njeni hiši, ampak zlasti to, da se je pri Plutovih vsak dan redno molilo. V največjo čast

Ponosna je bila lani pokojna Plutova mama, ko je imela v gosteh škofa Leniča, četudi se na sliki skoraj skriva za njim . . .

si je štela, če se je pod njeno streho opravila daritev sv. maše. Zadnjič je še prisostvovala maši na domu 4. novembra; ob tej priliki je tudi pobožno prejela sv. obhajilo. Vsako leto je zbrala rojake, da so se skupno udeležili škofijske Telovske procesije s praporcema Marije Pomagaj in sv. Cirila in Metoda. Ta prapora je skrbno hranila na svojem domu in poskrbela, da sta bila vedno v cerkvi ob priliki slovenske službe božje.

Pokojnica je vdano prenašala svoje trpljenje. Zlasti zadnje tedne je dosti trpela. Ni šla nepripravljena pred Sodnika. Saj je bilo njeno celo življenje priprava na to srečanje. Med boleznijo je večkrat prejela zakramente. Sv. popotnico in maziljenje ji je podelil dober teden pred smrtjo domači župnik. Tako smo lahko prepričani, da je bila njena sodba lahka. — Možu, hčerkam z družinami in bratom ter sestram v domovini naše iskreno sožalje ob izgubi drage žene, matere in sestre ter stare mame. Spomnimo se pokojnice v molitvah. Naj v miru počiva! **P. VALERIJAN**

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road, 329 6144

MALVERN,

1382 High Street, 50 4720

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860

MENTONE,

3 Station Street, 93 2460

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road, 781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(16. NAČRTI IN ŠE KAJ)

Gospod nadučitelj je dejal prst na usta in pogledal po otrocih. Razumeli so in bili tihi kot miške. Nato je tiho odšel, kmalu pa je vstopil gospod katehet. Vsi so vstali in pozdravili, Micelj je obsedela. Na začudenje vseh otrok se pa katehet še zmenil ni zanjo. Začel je pripovedovati zgodbe, ta ali oni je za njim vsako ponovil. Po eni taki zgodbi je bilo polno rok kvišku, vsak bi rad ponovil. Katehet je pa s prijaznim nasmehom rekel: "Jaz bi pa rad, da bi nam Mičica ponovila zgodbo".

Otroci so zazijali, kaj bo, Micelj pa spet svoje: "Ja šmenta, pa figo!"

Katehet se je naredil kot da ni nič. Povedal je še eno zgodbo, ki so jo potem ponovili, pa je bilo šole konec. Micelj je bila zunaj čisto pametna.

Veliko posvetovanje so pa imeli gospod nadučitelj, gospodična in katehet. Proti večeru sta nadučitelj in katehet zavila proti Žirovcu. Slučajno ju je videl naš Luš z brega, nič pa nismo vedeli, zakaj sta prišla. Toliko bolj sem se začudil drugi dan, ko so že na poti v šolo in potem v šoli pred poukom otroci vpili drug nad drugim: Ja šmenta, pa figo!

Da, tako hitro se je po vsej fari razneslo Miceljnovo junastvo. Dekle ni pomislilo, da je nekaj drugega, če v šoli napraviš tako neotesanost. Jaz sem šele potem zvedel, kako je ta reč prišla med otroke. Zdelo se mi je zelo neumno, da je Micelj kaj takega napravila. Ko je gospodična Karolina zvedela, kako se otroci med seboj pozdravljajo, je kar prebledela. Spet je šla klicat nadučitelja. Prišel je k nam in bil hud kot sršen. Še enkrat naj kdo tako zine, pa bo tepen in zaprt, da bo pomnil... Vendar si po cestah še dolgo lahko slišal ta "pozdrav" med otroki.

Tako se je torej proslavila med šolarji Žirovčeva Micelj. Enkrat pozneje je pa naši mami priznal sam gospod katehet: "Nobena druga reč bi ne bila Mičice odvalila te otročarije, ko je pa slišala, da so otroci za njo ponavljali in ji nagajali, je sama od sebe prenehala".

Potlej pa pri nas in blizu nas dolgo ni bilo nobene nove razburkanosti. Naj torej povem kaj drugega. Tja proti božiču sem začutil, da me je šola dohitela. Učili smo se reči, ki so mi bile nove. Zmerom manj sem videl gospodično Karolino, zmerom bolj sem bil zaverovan v knjige in zvezke. Nehalo je biti z menoj tako kot je nekoč povedal Tiče: Črke zлага skupaj, ne razume pa nič! Zdaj sem razumel domala vse, kar sem kje bral.

Pred božičem nas je nadučitelj prvič povabil v šolsko knjižnico. Imel jo je v svojem stanovanju. Zelo mi je bilo všeč, ko sem videl toliko knjig, tako lepo zložene in zavite v rjav papir. Vprašal je, kdo bi rad vzel kakšno knjigo, da bo med počitnicami

ZARADI SKROMNEGA KRIŽCA na vratni verižici je napovedovalka Ajda Lesjakova izgubila službo na slovenski televiziji. Tistim, ki trdijo, da doma ni nobenega omejevanja verskih svoboščin, naj povem, da se to ni zgodilo pred desetimi leti, ampak nedavno — 1974. Glasilo naših izseljencev v Evropi, NAŠA LUČ, odgovarja vprašanjem bralcev o tej zadevi z navedbo dejstev, kakor so jih mogli zbrati:

V času 10. kongresa KPJ — točnega datuma nam ni bilo mogoče ugotoviti — je ena najboljših slovenskih TV-napovedovalk Ajda Lesjak nastopila v večernem TV dnevniku. Pri tem je imela okoli vratu obešeno verižico, na kateri je visel križec: ta se je močno svetil.

Takoj po oddaji je po telefonu protestirala na Zavod RTV Ljubljana Vida Tomšič in zahtevala, da je treba omenjeno napovedovalko zaslusiti, ker je javno nosila verski znak.

Pristojni so Lesjakovo res zaslusili. Ker je bila ona v svoji službi vestna in izredno kvalitetna, so ti vse storili, da bi ostala kot napovedovalka na televiziji, morala bi se le distancirati od tega, da je nosila javno verski znak. Ona se je tej zahtevi odločno uprla, češ da je to izključno njena zasebna stvar, kakšne obeske nosi.

Ker se ni uklonila zahtevi nadrejenih, je morala z ljubljanske televizije in dobila istočasno prepoved, da bi še kadarkoli do konca svojega življenja nastopila na katerem koli televizijskem ekranu v Jugoslaviji. Ostala pa je radijska napovedovalka.

Tako se glasi poročilo NAŠE LUČI. Pa naj še kdo trdi, da slovenska Cerkev uživa popolno svobodo, ko že ubogi križec celo posamezniku lahko uniči vso lepo obetajočo kariero v javnem življenju.

DAROV ZA BERNARDOV TIŠKOVNI SKLAD: \$16.— Heda Stankovič, Dr. M. Colja; \$15.— Cvetko Falež, Milivoj Lajovic; \$10.— Franc Jaunik (v spomin obletnice smrti Tonija Petka); \$11.— A. Lackner; \$8.— Roman Čepuš, Franc Baša; \$7.— Franc Zele, Justina Mrak, Alojz Hojnik; \$6.— Milan Mikuletič, N.N., Alojz Ludvik, Anton Bavdek, Valerija Sedmak, Janez Žnidaršič, Paul Tonkli, Jože Gosak, Tomaž Možina, Anton Cevce, Franc Pongračič, Franc Vrabec, Maks Hartman, Jože Kapušin, Ivan Kobal, Dr. Marko Coby, N.N., Jože Sok; \$4.— Alojz Butinar, Alojzija Košir, Antonija Sabadin, Herman Muster, Franc Maver, Andrej Pirc, Anton Žitnik, Ivan Kavčič, Štefanija Smrdelj, Franc Magdič, Ivan Kovačič; \$3.— Francka Anžin, Ivana Hudoklin, Ana Paulin, Anica Smrdel, Franc Petelin, Marija Medved, Albin Gec, Krista Golob, Helena Breg, Anton Velišček, N.N., John de Majnik; \$2.50 Franc Kodrič, Štefan Kolenko; \$2.— Leopolda Kodrič, Jože Lenarčič, Julka Mrčun, Anton Poropat, Joe Rozman, Antonija Vučko, Jernej Podbevšek, Štefan Boelckey, Franc Plesničar, Pavel Vatovec, Jože Grilj, Marija Korunek, Rudolf Jamšek, Jože Kale, Alojz Klekar, Mirko Colja, Branka Iskra, John Jerenko, Alojz Gašperič, Jože Lapuh, Alojz Golja, Stanko Vrbnjak, Franc Erpič, Ludvik Cerkvenik, Peter Bižal, Sonja Kovačević, Ida Turk, Jože Gjerek, Petrina Pavlič, Jože Glušič, Ida Lauko, Alojz Brodnik, Stanko Ogrizek, Alojz Kočjančič, Ljubica Pleterski, Ana Baranoska, Peter Dolenc, Alojz Hrast, Anton Brumen, Adam Klančič, Alojz Zagar, Štefan Toplak, Janez Lah, L. M. Martin, Anton Baša, Franc Ban; \$1.— Feliks Drobež, Vida Sluga, Matilda Petek, Viktor Senkine,

bral. Nekako polovica nas je dvignila roke. Jaz sem dobil lepo vezan letnik "Vrtca". Prebral sem ga, preden je bilo prostih dni konec. Ker med božičem in praznikom treh kraljev nismo delali grabelj, mi je postalo dolgčas. Nenadoma sem se spomnil, da mora nekje v hiši biti knjiga "Sreča v nesreči". Čisto sem bil pozabil nanjo, zdaj bi jo pa rad bral. Le kam sem jo vtaknil, ko sem prišel od Podganarjevega strica? Nič se nisem mogel spomniti. Na skrivnem se premetal vso navlako po hiši in kamri, pa knjige ni bilo nikjer. A pred mamom nisem mogel skriti, da nekaj iščem. Moral sem ji vse povedati. Tudi to sem ji šele prvič povedal, da so me stric povabili, naj pridem še po druge knjige.

Zamislila se je. Vedel sem, da mi bo kaj važnega povedala. "Veš, jaz sem knjigo še isti večer našla. Med cunjé pri peči si jo zamešal".

"Zakaj mi je pa niste dali?"

"Zakaj? Prvič zato, ker tega zaslužil nisi. Pomisli, vse od velike noči do božiča se nisi spomnil, da so ti stric dali knjigo. Drugič je pa prav, da ne bereš preveč, ko moraš hoditi v šolo, doma pa delati. Gledala sem te, kako si bil zaverovan v 'Vrtce'. Za zdaj je bilo kar prav, ampak spet bo treba prijeti za delo".

"Ali ne bom knjige nikoli dobil nazaj?"

"Dobil! Za veliko noč ti jo bom dala. Takrat bomo fabriko zaprli do zime".

Na kak ugovor še mislil nisem. Upal sem, da bom vseeno prišel do kakšne nove knjige. Ko sem nesel nazaj "Vrtce", sem prosil nadučitelja za drugo knjigo. Ni mi je hotel dati. Izgovarjal se je podobno kot naša mama. Preveč branja ni dobro . . .

Prišla je cvetna nedelja in spet sem nesel stricu butaro žegnati. Spet mi je dal knjigo, čeprav sem mu odkrito povedal, kaj se je zgodilo s "Srečo v nesreči". Z veseljem sem vzel drobno knjižico in bral na naslovni strani: "Narodna biblioteka". . .

"To se pravi, narodna knjižnica", je pojasnil stric.

Bral sem naprej: "Babica. Obrazi iz življenja na kmetih. Spisala po česki Božena Nemcova. Poslovenil France Cegnar. Novomesto 1884. Natisnil in založil J. Krajec".

"Letos ti pa gre že vse boljše kot lani. Ja, saj pravim, šola je dobra reč".

Pokimal sem in bil prepričan, da je res.

Doma sem ves vesel pokazal knjigo mami. Pokimala je, da je dobra knjiga. Takoj sem smel začeti z branjem. Na "Srečo v nesreči" lahko počakam, je rekla. Prav počasi sem obračal strani, v mislih sem se pri babici in njenih vnukih počutil prav prijetno. Samo prepogosto so me klicali od knjige k raznim opravkom, ki bi jih bili po mojih mislih prav lahko drugi naredili. Na primer Tiče, dokler je bil doma za velikonočne praznike . . . Šele čez dva ali tri tedne po veliki noči sem bil pri kraju.

Stopil sem pred mamino in zaprosil za "Srečo v nesreči". Pokimala mi je in velela, naj stopim z njo. Vedla me je po stopnicah pod streho in obstala sva pred staro skrinjo, ki jo je pred menoj odklenila. Naj sam dvignem pokrov, je ukazala. Začudil sem se, ko sem zagledal v skrinji skladovnico knjig, prav na vrhu pa je bila moja. Molče sem pogledal mamino. Dobro se ji je zdelo, da sem tako iznenaden.

"Nisi mislil, da imamo toliko knjig, vem. Skrivam jih pred otroki. Tiče ve zanje, zdaj pa ti. 'Babico' si prebral, zdaj jo bova tu spravila. 'Srečo v nesreči' boš pa vzel. Počasi jo boš bral. Gledal boš, da je ne pustiš kje, da bi se otroci z njo igrali. Na knjige je treba zelo paziti".

"Mama, zakaj pa nimamo knjig tako lepo zloženih kot jih ima gospod nadučitelj? Iz te skladovnice bi lahko napravili knjižnico".

"Prav, da si spomnil. Poslušaj, zdaj ti bom nekaj povedala. Letos poleti, ko bo Tiče doma, bomo tu v podstrešju naredili sobico. Tu bosta spala ti in Tiče, kadar bo doma. Drugekrat boš pa Luša imel pri sebi. Zdaj ko otroci odrasčate, zelo potrebujemo več prostora".

Kar poskočil sem in zaploskal, tako sem bil vesel. Mama mi pa še ni vsega povedala.

"To pa sam veš, da bosta morala s Tičetom atu na vso moč pridno pomagati, saj bo sobico delal za vaju. Zato zaenkrat ne smeš veliko misliti na knjige. Ko bo soba narejena, bo ata naredil tudi omaro za knjige, Tiče in ti bosta pa v svoji sobi uredila domačo knjižnico".

"Kakor jo ima gospod nadučitelj?"

"Da, tako nekako. Rad vaju bo naučil, kako treba. Potem boš lahko šel k Podganarjevemu stricu kolikorkrat boš hotel, pa domačo knjižnico dopolnil z njegovimi knjigami, če ti jih res misli dati".

"Prav zares, mama. Zagotovo je obljubil".

"Verjamem, saj res nima knjig komu dati. Tudi jaz komaj čakam, da bi videla kakšne ima. Torej si zadovoljen z vsem, kar sem ti povedala?"

"Oh, kaj bi ne bil! Da bi le že imeli novo sobo, pa lepo urejeno knjižnico!"

Mama je zaklenila skrinjo in šla sva dol. Takoj sem začel brati "Srečo v nesreči". Samo veliko manj zbrano sem jo bral kot poprej "Babico" — misli so mi zmerom uhajale v podstrešje v novo sobo, ki še le bo ...

17. ZELNIK POD CESTO

Človek bi komaj verjel, da se more na svetu naenkrat vse tako prekucniti, kot so se prekucnili naši lepi načrti ...

Cele tedne, preden je Tiče prišel na druge velike počitnice, smo delali pripravo za zgradbo v podstrešju. Fant še nič ne ve o stvari, je večkrat povedala mama. Veselila se je, kako bo Tiče začuden, ko bo videl, kaj bomo delali. Če sem jaz tako poskočil takrat, kako bo šele Tiče, ki je študent!

Ata je nakupil lesa in desk in apna in žebeljev in kaj vem kaj še. Z Žirovcem smo si bili spet toliko dobri, da nam je njihov hlapec vozil skupaj gradbeni material. Tudi vso hišo bomo nekaj popravili in pobelili, ko bomo že pri takem delu, je pravil ata. Meni se je zdelo, da je pri nas kar naprej praznik, ko se toliko novega pripravlja.

Tiče je prišel in brž smo mu vse povedali. Res je poskočil kot ni bila njegova navada, odkar je bil študent. Od veselja se je šel z mano metat, česar tudi že dolgo ni storil. Ker mu nisem bil kos, je stopil Luša na mojo stran. Od obeh skupaj se je dal Tiče pošteno premikastiti, čeprav se je dal menda bolj nalašč premagati po najinem zavezništvu.

Potem je kar čez noč prišlo tisto strašno. Kot bi mignil, so bili vsi naši načrti v franžah.

(Dalje prihodnjič)

Magda Pišotek, Mario Svetina, Stana Fatovič, Jožefina Braletitch, Lojzka Vučko, Ivan Umek, Mihaela Semelbauer, Peter Slana, Lori Lindner, Franc Zabkar, Ana Marija Colja, Anton Jesenko, Marcela Bole, Marija Kos, Anton Šircelj, Rosi Aloisio, Amalija Maljevac, Franc Kravos, Iva Urbas, Alojz Bohte, Juže Krušec, Laura Premrl, Janez Krajnik, Zofka Juryszczuk, Olga Todorovski, Kristina Radešič, Alojz Drvodel, Martin Knap, Drago Logonder, Pepi Stibilj, Anton Vouk, Albin Kurinčič, Miro Bole, Jožef Šterbenc, Marta Jakša, Franc Rojko, Ivan Mejač, Frančiška Klun, Andrej Jernejčič, Jože Bole, Bernard Sever, Jože Košorok, Janez Mežnarič, Slavko Fabian, Anton Konda, Jože Slavec, Katarina Hartner, Jože Kromar, Silvija Götzl, Ciril Čampelj, Adolf Marcen, Anton Urbas, Sonja Trebše, Viktorija Gajšek.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$50.— Družina L. M. Martin (namesto daru hčerki Elizabeti ob poroki); \$3.— Ivan Kovačič; \$2.— Štefan Boelckey.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$20.— N.N., Helena Popovič; \$10.— Lojze in Barica Brodnik (za lačne namesto božičnih kart), Konstantin in Ema Kowalsky, A.S. (za lačne), Albina Konrad; \$5.— Alojz Golja.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$50.— N.N. (za lačne); \$25.— Druž. L. M. Martin; \$20.— Anton Bavdek; \$14.— Druž. M. Korže (za lačne); \$11.— Franc Vrabec; \$10.— Vid Marič (za lačne), J.M., N.N., Jože Krušec (za lačne), N.N. (za lačne); \$6.— Druž. Alojz Butinar (namesto božičnih kart), Janez Bugar (namesto venca na grob Viktorja Lauka); \$5.— Marija Mavrič, Alojz Golja, Olga Todorovski (namesto venca na grob tete Ivane Češnič), Karolina Čargo, Jože Kapušin, Milka Hervatin, Francka Anžin, Družina Maks Hartman, Druž. Senkinc; \$4.— Katarina Gregorič, Jože Glušič, Andrej Pirc, Jože Kromar, Laura Premrl, Maria Anna Martin; \$3.— Ivan Kovačič; \$2.— druž. Štefan Boelckey, N.N., N.N. (namesto božičnih kart), Stanko Ludvik, Matevž Kokelj; \$1.— Marta Jakša, Andrea Zacutti, Berta Žele, J. Žele; \$0.84 Franc Petelin.

Dobrotnikom Bog povrni!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

VAŠ JE VES BODOČI ČAS

VI STE MAJHNI, LETO JE VELIKO,
V NEDOGLED VAM TEČE PESTRA POT.
SLIKA SE ODGRINJA VAM ZA SLIKO,
DAN ZA DNEM JIH VAM VRSTI POVSOD.

MAJHNI STE NA TEM VELIKEM SVETU,
VENDAR VAŠ, LE VAŠ JE VES TA SVET.
V PRT SVILEN STE VTKANI, CVET OB CVETU,
PRT PA JE ČEZ VSO ZEMLJO RAZPET.

MAJHNI ZRETE V TE VELIKE ČASE,
VENDAR VAŠ JE VES BODOČI ČAS.
V NJEM ZIBALI BOSTE ZLATE KLAŠE,
KO BO DAVNO ŽE PREŠEL ZA NAS.

LILI NOVY

BIL SEM PRI POLNOČNICI. — Letos sem bil z mamicco in atekom prvič v Melbournu pri polnočnici. Prišli smo v mesto k teti za nekaj dni na počitnice. Z bratrancom Tončkom sva delala jaslice in okrasila božično drevo. Tudi po Melbournu smo šli in videl sem veliko lepega. Najlepše pa je bilo pri slovenski polnočnici, kamor nas je na sveti večer peljala teta. Rekla je, da kaj takega ne smemo zamuditi. Čudno se mi je zdelo, ko nismo šli v cerkev, pa sem kmalu videl, da je bila pripravljena cerkev na prostem. Krasne razsvetljene jaslice za oltarjem pred votlino, nad njimi pa velika zvezda. Z drugimi otroki sem bil izbran, da grem v procesiji, ko smo Jezuščka nesli v jaslice. Medtem pa so po zvočniku zvonili zvonovi in pevci so peli "Sveta noč".

Nič nisem bil zaspan, četudi smo prišli kasno domov. Te polnočnice ne bom nikoli pozabil. — **John Vavpotič, 12 let, Nagambie, Vic.**

DRAGI OTROCI!

Dva melbournska muzikanta naj vam predstavim danes. Oba živita v Glenroyu ter se pridno vadita za skupne nastope. Slišali smo ju že na lanski Materinski proslavi ter na družinskem večeru Društva sv. Eme. **ZEMLJIČEV JOHN** je harmonikaš, 14 let ima in bo zdaj začel 4. razred High School. **PROSENIKOV FRANK** pa igra trobento in saksofon (upam, da ga bo na sliki kaj videti, ker je precej temna), je 15 let star ter hoče postati TV-tehnik.

Frank je s svojimi starši prišel v Avstralijo pred sedmimi leti iz Gornjega Leskovca pri Brestanici, John pa je bil rojen v Melbournu. Obema slovenščina dobro teče, nič manj kot slovenski valčki in polke, ki jih izvajljata iz svojih instrumentov. Upamo, da ju bomo še večkrat slišali z odra naše cerkvene dvorane v Kew.

VSEM ZNANECM po Viktoriji in drugod po Avstraliji pošiljam prijateljske pozdrave v upanju, da bodo njihovi prazniki blagoslovljeni. Vsem tudi srečno in zdravo novo leto 1975! — **Janez Škraba** iz Melbourne, začasno v Nemčiji.

CANBERRA, A.C.T. — Kot naročnica bi se tudi jaz rada poslužila naših dragih MISLI za javno zahvalo. Imela sem težko operacijo na hrbtenici in sem ležala v bolnišnici. Da so mi bili obiski dobrodošli, je razumljivo, zato se moram zanje zahvaliti zlasti družini Maček in g. Povič. Posebna zahvala Francki in Francetu Erpič za njuno nesebično pomoč v vseh težavah. Lahko rečem, da bi v Avstraliji že večkrat obupala, ako bi teh dveh ne bilo.

Iz srca se zahvalim tudi tukajšnjemu Slovenskemu društvu za prelepi šopek rdečih nageljnov, ki mi ga je poslal v bolnišnico. Bil mi je lep dokaz, da v tujini le nisem tako osamljena.

Ker je moj delodajalec slavil z družino v Sydneyu svoj 89. rojstni dan, sem našla ob vrnitvi iz bolnišnice hišo prazno. V svoji sobi pa sem našla vizitko s posvetilom: **WELCOME HOME!** Lepo, kajne? Skromni dve besedi, pa sta me ganili. Kako malo je treba, da lahko razveselimo bližnjega, pa gre toliko takih prilik mimo nas...

Iskrene pozdravo vsem bralcem!

— **Zlata Arharjeva.**

BRISBANE, QLD. — Komaj se je posušilo tiskarsko črnilo v oktobrski številki MISLI, ki nam je sporočila nenadno izgubo mladega Klekarjevega Lojzka, že moramo brisbanski Slovenci zabeležiti med nami novi obisk angela smrti. Zapustila nas je gospa **KRISTINA PLUT**, med nami zelo spoštovana in na splošno imenovana kar "mama". Vedeli smo, da je njeno zdravstveno stanje že vse leto, prav od lanskega božiča, stalno nihalo. Vendar smo vsi še vedno upali,

da se bo kako obrnilo na bolje. Zato nas je zelo prizadela vest, da se je 10. decembra steklo njeno bogato življenje. Žalostna novica se je med nami hitro razširila.

Pokojnica je bila z možem Jožetom ena prvih Slovencev v našem mestu. Menda je bila v Avstraliji domala 40 let, a kljub letom ni pozabila slovenskega jezika ali skrivala svoje narodnosti. Vse dokler so ji moči dopuščale, se je vidno udeleževala v tukajšnjem javnem slovenskem življenju. Nobene važnejše prilike ni zamudila. V njenem spremstvu so prisostvovali našim prireditvam tudi njeni številni otroci, vnuki in pravnuki. Že pred leti je blaga pokojnica z gorečo vnemo delovala v odborih. Vrata Plutove družine na New Farm so bila za vsako dobro stvar vsakomur vedno odprta.

Malokatero oko je ostalo suho, ko smo se eden za drugim ob odprtem grobu poslavljali od "mame" — po stari slovenski navadi s prgiščem prsti na njeno krsto. Dan se je že nagibal h kraju, zadnji sončni žarki so poljubljali zemljo in se tudi oni na svoj način poslavljali od drage pokojnice. Počasi in s tugo v srcu smo se začeli razhajati...

Veliko prežgodaj ste odšli od nas, pogrešali Vas bomo, draga Plutova mama. A Vsemogočni Vas je poklical po plačilo, saj ste mu 74 let zvesto služili. Ohranili Vas bomo v hvaležnem spominu. Vsem Plutovim, zlasti pa ateju Jožetu, iskreno sožalje ob nenadomestljivi izgubi. Bog Vas potolaži. Občudovali smo ateja, da je tako junaško prenesel udarec, četudi bo v januarju stopil že v 89. leto.

Naše tukajšnje življenje je res kakor kapljica na listu: rahel vetrič potegne, pa se utrne. Misel se nam ob prilikah pogreba vrača k Prešernovi pesmi **MENTO MORI**:

... odprta noč in dan so groba vrata,
a dneva ne pove nobena prat'ka...

Lepe pozdrave vsem naročnikom naših dragih MISLI! — **Janez Primožič.**

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.
(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

SYDNEYČANI!

Kadar imate krstitev, svadbo, obletnice, družinski praznik... in potrebujete godbo, se obrnite na:

"ŠERNEKOV KVARTET"

Dogovorite se s Štefanom:

Tel: 521 2671.

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega ata **VIKTORJA LAUKA** se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste v dneh bridke izgube z nami sočustvovali, se udeležili pogreba ter obsuli krsto s cvetjem. Iskrena zahvala za vse molitve in tudi tople besede izrečene pokojnemu atu v spomin v cerkvi in na pokopališču.

Zalujoča žena **Ida Lauko**,
sin **Marijan Lauko** z družino.

IZ DOMOVINE se je za božič oglasila s. Ivanka Pokovec FMM, ki je bila med nami ob evharističnem kongresu 1973. Tole nam piše med drugim: Dragi rojaki! Ko sem bila še misijonarka v Maleziji, je bila Avstralija precej blizu, a mojemu srcu zelo daleč, popolnoma neznana dežela. Seveda samo dotlej, ko mi je bilo dano stopiti na to vašo celino. Od kongresa pa mi je postala skoraj domača, četudi sem zdaj od nje še bolj oddaljena — pošta do Avstralije je najdražja. Kadar se spomnim svojega kratkega bivanja tam, ste mi takoj pred očmi rojaki v Adelaidi, Canberri, Sydneyu, Melbournu, Geelongu... Še vedno sem zelo hvaležna vsem, ki ste mi takrat omogočili obiske tu in tam, da sem srečala čim več rojakov in sem videla čim več zanimivosti. Ob prazniku rojstva Gospodovega naj Vam On poplača posebej vso velikodušnost, v novem letu pa naj Vam izpolni vse Vaše iskrene želje. Naj bi bilo novo leto zares srečno, polno dobrih del in ljubezni!

Zdaj sem po volji predstojnikov zopet doma v Sloveniji, kjer smo po dolgi letih premora frančiškanke misijonarki Marijine zopet ustanovile svojo skromno postojanko. Pet nas živi skupaj v Cerkljah na Gorenjskem. Z Malezijo imam še vedno stik, prav tako z Indijo in Vietnamom. Pa tudi doma sem še prav tako misijonarka v istem delu kot prej, le kraj je drug.

Iz bivših misijonov me vedno prosijo pomoči, tudi za maše radi sprejemajo. Ali avstralski Slovenci kaj darujete za maše za rajne — namesto vencev na grob? Saj cvetje hitro ovane, molitve pa ostanejo.

Ali pa namesto preobilne pijače in namesto toliko stvari, ki niso niti potrebne, ali pa celo škodljive zdravju?

Lepo je, da ste v Sydneyu posinovili p. Evgena, v Melbournu pa p. Hugona, oba afriška misijonarja. Nekatere farne skupine "posvojijo" kakšnega bogoslovca, da na ta način uresničujejo željo cerkvenega zbora, da bi bili vsi kristjani misijonarji. Če bi bili mi vsi zares prepričani, da je vera zaklad, bi nas ljubezen silila, da jo posredujemo tudi tistim, ki ta zaklad še iščejo.

Naj Vas, dragi rojaki, razsvetli Sveti Duh, da boste v tem svetem letu sprave zares spoznali kaj je ljubezen in boste po tem spoznanju tudi živeli!

Naj bo teh par besed dokaz, da Vas nisem pozabila in Vas vse vključujem v svoje molitve. Pristrčno pozdravljeni! — **Sestra Ivanka Pokovec FMM.**

ADELAIDE, S.A. — MISLI so že pisale o **Lauri Premrl** in Kotiček naših malih je objavil njeno sliko. Res je lep zgled naši mladini, saj je prišla v Avstralijo s starši kot malo dekletce, danes pa je priznana učiteljica. Iz Naracoorte, kjer je na High School poučevala angleščino, nemščino in zgodovino, jo je Department of Education poslal v Novo Kaledonijo, da se je izpopolnila v francoščini. Zadnje leto je poučevala jezike v Adelaidi na Glengowrie High School. Tu je bila nagrajena z novih štipendijem: 5. januarja je odpotovala v Nemčijo, kjer bo poučevala angleščino in nadaljevala svoje študije nemškega jezika. Med nas se bo vrnila naslednje leto, gotovo s poglobljenim znanjem in z mnogimi izkušnjami vzgojiteljice.

Na Lauro smo ponosni in ji čestitamo k odličnim uspehom. Želimo ji še veliko priznanj v življenju. — **Poročevalec.**

GLADESVILLE, N.S.W. — Prav na dan božiča, 25. decembra, ko se je začelo sveto leto 1975, smo dobili hčerko. Že zaradi datuma rojstnega dne nas je to prvo dete še bolj razveselilo. Imenovali jo bomo Marija, nekateri nam svetujejo še ime Kristina, saj je zagledala luč sveta na Kristusov rojstni dan. Moja žena Rozi pa želi, da bi bila Svetlana. Morda ji bomo dali kar vsa tri

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREŽNIK

Nudimo Vam najnovejše **SLOVENSKE PLOŠČE** in **KASETE** ter **KNJIGE**

V **SYDNEYU** so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri sestri **Miriam**, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

V **MELBOURNU** pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset **Društvo sv. Eme**, slovenska cerkev v Kew.

imena. Otroci tod okoli pa pravijo, da se ni dobro roditi za božič. Dobila bo samo eno darilo, drugače pa bi dva: za rojstni dan in seveda za božič. Taki so danes otroci: samo na darila mislijo . . .

Čestitam svoji ženi za najlepše božično darilo. Bog naj našo družino blagoslovi v novem letu, posebno še hčerko! — **Richard Bogatec.**

Seveda tudi čestitke uredništva in vseh bralcev MISLI! Zares lepo ste začeli sveto leto. Bog z Vami! — Urednik.

REŠITEV DECEMBRSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 3. novo leto; 7. kolone; 8. odsope; 9. listopad; 10. Noel; 11. zamesti; 13. voda; 14. capa; 16. potepta; 17. uspe; 19. Betlehem; 21. nektar; 22. Ikarus; 23. kolednik.

Navpično: 1. božično; 2. birt; 3. nespalet; 4. vhod; 5. listnica; 6. tipke; 11. zapestje; 12. sopotnik; 15. pošiljka; 18. sveto; 19. bron; 20. enak.

Križanko so pravilno rešili Jože Grilj, Emilija Šerek, Ivanka Žabkar, Vinko Jager, Ivan Denša, Francka Anžin in Darinka Kajzer (zadnja s šaljivim pripisom: Pa že zdaj hvala, da bom izžrebana!) Žreb pa le ni hotel ubogati Darinke, ampak je izbral ime: Emilija Šerek.

"Če kadim, se žena tako razjezi nad mano, da ves teden ne govori".

"Pa kdaj kadiš?"

"Seveda: vsak ponedeljek . . ."

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

BESEDNA UGANKA (Ivanka Žabkar):

1. Žensko ime
2. Abelov brat
3. Del obraza
4. Veliko
5. Mesec v letu
6. Ptičje petje
7. Klepetati
8. Izpuščaj, lišaj
9. Preprost, otročji
10. Zbor osmih pevcev
11. Šolska potreščina
12. Zemljevid
13. Moderna razsvetljava
14. Veliko čebel skupaj
15. Joj meni! v hrvaščini

Najdi odgovarjajoče besede k gornjim. Če si jih pravilno izbral, ti mora zmanjkati spodaj nametanih zlogov in črk. Star in moder družinski pogovor ti bodo dale prva in tretja črka vsake besede, če jih bereš od zgoraj navzdol.

JA — RO — E — TET — O — NA — CEM — ŽLO
— BER — GO — O — ME — K — A — ŽVR — OK
— MNO — LE — BU — MA — OK — GO — TO
— KO — AJN — TI — I — NI — ZEK — PA —
J — LEK — VEN — NJE — ZVE — TRI — EK —
KA — DRA — NA

Rešitev pošljite v uredništvo do prvega marca, ko bo žrebanje nagradjenca.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Čudno je, da ovce najraje izvolijo za svojega delegata volka.
- Govornikom ne dajajte vode, da ne bodo govorili še bolj vodeni!
- Kramp in lopata postajata nepotrebna — drugemu lahko koplješ jamo tudi s peresom.
- Da bi rešili problem vedno pogostejših prometnih nezgod na slabih cestah, bomo v bolnišnicah povečali poškodbene oddelke.

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.
Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

- Ko je bil vsega sit, je pa še umrl od lakote.
- Žena možu: "Imamo fižol na delavski način, to je: brez mesa".
- Po kakšnih strokovnjakih je pri nas največ povpraševanja? — Po tistih, ki tiho prikimavajo in glasno ploskajo.
- Zakaj so komiki in humoristi v privatnem življenju tako resni in čemerni? — Menda nikoli ne vedo, ali bodo noč prespali v svoji ali v državni postelji.
- Direktor delavcu: "No, pa kaj, če imam vilo? Ali ni tovarna tvoja?"
- Učiteljica: "Zadnjič smo govorili o naši trgovini. Kaj na primer izvažamo na tuje?"
Učenec: "Gradbeno železo, cement, umetna gnjila . . ."
- Učiteljica: "Dobro. In kaj uvažamo?"
Učenec: "Gradbeno železo, cement, umetna gnjila . . ."
- Mož ženi: "Za Tončkovo brezplačno šolanje bomo morali letos plačati najmanj tristo tisoč . . ."
- Kako si razlagate čedalje večje število velikih ropov v Jugoslaviji? — Roparji so se čutili preveč zapostavljene ob velikopoteznem gospodarskem kriminalu.

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebnega avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago.
Pokličite ga telefonsko na številki 624-5538.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA (LASTNIK)

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

Čez dan (poleg I. Gregoricha):

Paul Nikolic, Nada Nakova,
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

Ivan Gregorich,
1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

TURISTIČNA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

33-5995

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN

6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

PODRUŽNICE:

SYDNEY

241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806

PENRITH

446 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

*Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene
za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še
posebne popuste.*

● Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 1. URE.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755

V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich